

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (втори разширен състав)

27 ноември 1997 година*

По дело T-290/94

Kaysersberg SA, дружество, учредено по френското право, установено в Kaysersberg (Франция), за което се явява адв. Dominique Voillemot и Jacques-Philippe Gunther, от адвокатската колегия Париж, със съдебен адрес в Люксембург, при кантората на адв. Jacques Loesch, 11 Rue Goethe,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява първоначално г-н Francisco González Díaz, член от правната Ж служба, и Géraud de Bergues, национален държавен служител в помощ на Комисията, впоследствие от Giuliano Marengo, главен правен съветник, и Guy Chagnier, национален държавен служител в помощ на Комисията, в качеството им на представители, със служебен адрес в Люксембург при кабинета на Carlos Gómez de la Cruz, от правната Ж служба, Center Wagner, Kirchberg,

ответник,

подпомагана от

Procter & Gamble GmbH, дружество, учредено по немското закон, установено в Schwalbach (Германия), за което се явява адв. Mario Siragusa, от адвокатската колегия Рим, Giuseppe Scasselati-Sforzolini, от адвокатската колегия Болоня, и г-н Nicholas Levy, Barrister, от адвокатската колегия Англия и Уелс, със съдебен адрес в Люксембург, при кантората на адв. Elvinger и Hoss, 2 Place Winston Churchill,

встъпила страна,

с предмет иск за отмяната на Решение 94/893/ЕО на Комисията от 21 юни 1994 г. във връзка с производство в съответствие с Регламент (ЕИО) № 4064/89 на Съвета за обявяване на една концентрация за съвместима с общия пазар и функционирането на Споразумението за Европейската икономическа зона (IV/M.430 - Procter & Gamble/VP Schickedanz (II)) (ОВ L 354, стр. 32),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (втори разширен състав),

---

* Език на производството : френски.

в състав: г-н С.W. Bellamy, председател, г-н С.P. Briët, г-н А. Kalogeropoulos, г-н А. Potocki и г-н М. Jaeger, съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, администратор,

като има предвид писмената фаза и вследствие на устната фаза от 23 април 1997 г.,

постанови настоящото

Решение

Факти и производство

Общ контекст на концентрацията

1. Решение 94/893/ЕО на Комисията от 21 юни 1994 г. за обявяване на една концентрация за съвместима с общия пазар и функционирането на Споразумението за Европейската икономическа зона (IV/M.430 - Procter & Gamble/VP Schickedanz (II)) (ОВ L 354, стр. 32) (по-нататък „Решението” или „оспореното решение”) (вж. параграф 41 и следващ по-долу) се отнася до поглъщането от страна на Procter & Gamble GmbH (по-нататък „P&G”) на Vereinigte Papierwerke Schickedanz AG (по-нататък „VPS”).

2. P&G е 100 % клон на американското дружество Procter & Gamble. Консолидираният оборот на групата през 1992/93 е 23 626 милиона ECU, 7 814 милиона от които са реализирани в рамките на Общността. Освен в перилните, хигиенните и разкрасителните продукти, храни и напитки, P&G е активен и в търговията с изработените от хартия продукти и в търговията със санитарна защита.

3. Понастоящем P&G е водещ оператор на пазара за дамски превръзки в Западна Европа, с пазарни дялове за 1993 г., оценявани на 42 % по стойност и 33, 5 % по обем на територията на цялата Общност и страните от Европейската асоциация за свободна търговия (ЕАСТ). Що се отнася, до немския пазар, пазарните дялове на P&G с оглед на стойността, която съгласно (точка 119) оспореното решение, са били между 35 и 40 %, го превръщат, по силата на неговата търговска марка Always, във водещия производител на дамски превръзки. През 1993 г., благодарение на своите търговски марки Ausonia и Evaux, P&G държи пазарни дялове в Испания от между 75 и 80 % по стойност и между 65 и 70 % по обем (точка 119 от Решението).

4. P&G също така има силно положение на пазара за бебешки пелени, особено чрез своята търговска марка Pampers, с пазарен дял в Общността за 1993 г. от между 45 и 50 % по обем (точка 25 от Решението). От друга страна, до 1994 г., независимо че групата е водещият оператор на американския пазар, P&G не е активен в Европа в

домакинските хигиенни хартиени продукти, които обхващат, *inter alia*, хартиени кърпички, тоалетна хартия, домакинска хартия и памук за почистване на грим.

5. Преди концентрацията с P&G, VPS е 100 % клон на Gustav und Grete Schickedanz Holding KG (по-нататък „GGS”), дружество с ограничена отговорност в съответствие с немския закон. Неговият консолидиран оборот през 1992/1993 е 681 милиона ECU, от които 645 милиона са получени в рамките на Общността. Дейностите на VPS засягат женски хигиенни продукти, домакински хигиенни хартиени продукти, бебешки пелени, както и памперси за възрастни, памучни продукти и някои продукти за грижа за тялото.

6. Що се отнася до женските хигиенни продукти по-специално, VPS е представен основно в Германия, на пазара за дамски превръзки чрез своята водеща търговска марка, Camelia, и своите второстепенни търговски марки, Blümia и Femina, и също така като производител на превръзки-собствена марка. През 1993 г. пазарните дялове на продуктите с марка Camelia на VPS на немския пазар за дамски превръзки са между 20 и 25 % (по стойност и по обем), като делът, държан заедно от търговските марки Blümia и Femina е между 5 и 10 % по стойност и 10 и 15 % по обем (точка 119 от Решението). VPS също така предлага своите продукти Camelia в Испания, където неговите пазарни дялове, обаче, са по-малки от 5 % през 1993 г., както и в Австрия, Италия и Швейцария. Накрая, VPS произвежда тампони, които то продава под запазената търговска марка Tampona.

7. Освен женски хигиенни продукти, VPS е представен на пазара за бебешки пелени чрез своите търговски марки Moltex и Vorn с пазарен дял от Общността между 1 и 5 % през 1993 г. (точка 25 от Решението).

8. В сектора на домакинските хигиенни хартиени продукти, съвкупните пазарни дялове на VPS са скромни, но между 15 и 20 % (по обем) на немския пазар за 1993 г. (точка 13 от Решението).

Производство пред Комисията

9. На 9 декември 1993 г. P&G уведомява Комисията в съответствие с член 4, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 4064/89 на Съвета от 21 декември 1989 г. относно контрола на концентрациите между предприятия (версия с поправките, публикувана в ОВ L 257, стр. 13, по-нататък „Регламент № 4064/89) относно предложеното поглъщане на целия дялов капитал на VPS.

10. На 21 декември 1993 г., в контекста на това оригинално уведомление, Kaisersberg SA отговаря на въпросника на Комисията от 17 декември 1993 г. чрез изпращане на информация във връзка със сектора на женски хигиенни стоки и сектора на памперси за възрастни във Франция, заедно със своите забележки относно въздействието на предложената концентрация.

11. Kaisersberg е акционерно дружество, учредено по френското право, клон на нидерландската група Jamont NV, която е контролирана съвместно от James River Corporation и Cragnotti & Partners, чийто консолидиран оборот през 1993 г. е 4 818 милиона FF. Kaisersberg е зает в сектора на женските хигиенни стоки, основно във Франция и в Белгия. Заедно с клоната Vania Expansion, който продава дамски превръзки и тампони, Kaisersberg е водещият оператор във Франция през 1993 г. със съвкупен пазарен дял от повече от 30 % от стойността. Kaisersberg също така присъства в сектора на домакинските хигиенни хартиени продукти, по-специално чрез своята търговска марка Lotus, в сектора на продуктите за памперси за възрастни и областта на детската хигиена (бебешки пелени).

12. На 17 януари 1994 г., след оттеглянето на своето първоначално уведомление, P&G уведомява Комисията в съответствие с член 4, параграф 1 от Регламент № 4064/89 за един нов план за концентрация, в който P&G предлага да придобие съвкупния дялов капитал на VPS и на други дъщерни дружества на GGS, които оперират в свързаните сектори.

13. В контекста на този нов план споразумението за поглъщането, сключено от P&G и GGS и странично споразумение между P&G, GGS и VPS, при условие че VPS ще отдели своя бизнес „с бебешки пелени“ от останалите си дейности и ще ги прехвърли на едно отделно дружество до приключването на сделката и че незабавно след приключването на покупката на VPS, P&G ще прехвърли акциите на това отделно дружество на един попечител, който е определен от P&G на 22 декември 1993 г., с мандат да намери краен купувач за тези акции (точки 5 и 6 от Решението).

14. Освен това, уведомлението включва оферта за задължение от страна на P&G да не придобива контрол над различните дейности „женска хигиенна защита“ от сектор „различната търговска марка Camelia“ на VPS, с други думи, материалните и нематериалните активи, свързани с трите търговски марки Blümia, Femina и Tampona и над дейностите на VPS като производител на марки за търговци на дребно (наричани по-нататък „различния от търговията с марка „Camelia““) (точка 8 от Решението).

15. На 22 януари 1994 г. Комисията публикува съобщението, предвидено в член 4, параграф 3 от Регламент № 4064/89, в *Официалния вестник на Европейските общности* (ОВ С 19, стр. 15). В точка 4 на това съобщение Комисията отправя покана до „заинтересовани трети страни да представят техните възможни забележки относно предложената операция“.

16. На 24 януари 1994 г., в отговор на въпросника, който Комисията му е изпратила на 19 януари, Kaisersberg представя поисканата информация относно географския пазар и конкурентното положение в сектора на женските хигиенни продукти и представя на Комисията своите забележки относно въздействието на предложената операция.

17. Kaysersberg изпраща допълнителни писма на Комисията на 14 март, 29 април, 18 май и 31 май 1994 г.

18. След като разглежда нотификацията, Комисията решава на 17 февруари 1994 г., в съответствие с член 6, параграф 1, буква в) от Регламент № 4064/89, да започне производство във връзка с дамските превръзки поради това, че съобщената концентрация повдига сериозни съмнения относно своето съответствие с общия пазар.

19. На 30 март 1994 г. Комисията изпраща своето изложение на възражения на P&G.

20. С писмо от 12 април 1994 г. Комисията изпраща на Kaysersberg копие от изложението на възражения в съответствие с член 15 от Регламент (ЕИО) № 2367/90 на Комисията от 25 юли 1990 г. относно нотификациите, сроковете и изслушванията, предвидени в Регламент (ЕИО) № 4064/89 на Съвета (ОВ L 219, стр. 5), за да го уведоми относно естеството и предмета на производството и да го покани да представи становищата си.

21. Изложението на възраженията по същество има следното съдържание.

22. Първо, Комисията отбелязва, че в съответствие със споразуменията за поглъщане, дейността с „бебешки пелени“ на VPS трябва да се преобразува в отделно дружество, което един попечител, определен от P&G на 22 декември 1993 г. ще бъде натоварен да продаде на един нов купувач. Тя прави заключението от това, че задължението съставлява неразделна част от уведомлението и поради това, независимо от възраженията, които Комисията би имала спрямо всяко подобно придобиване, изложението на възражения не разглежда този въпрос (точка 7 от изложението на възраженията). Тя също така посочва, че P&G доброволно е предложило задължението да не придобива контрол над различния от търговията с марка „Camelia“ на VPS и обяснява, че след започването на производство в съответствие с член 6, параграф 1, буква в) от Регламент № 4064/89 P&G е потвърдило, че тези задължения ще останат в сила, при условие че Комисията приеме решение в съответствие с член 8 от Регламент № 4064/89, в което да установява, че цялата съобщена операция е в съответствие с общия пазар (точки 8, 9 и 10 от изложението на възражения).

23. След като отбелязва, че съобщената операция е концентрация с общностни измерения в Общността, Комисията заявява, че производството е започнато във връзка с дамските превръзки. Доказателствата, на които се позовава Комисията в своето изложение на възражения могат да бъдат обобщени, както следва.

24. Що се отнася до съответния продуктов пазар, Комисията приема, че е налице отделен пазар за всеки женски хигиенен продукт, именно ежедневни превръзки, тампони и дамски превръзки. Що се отнася до определянето на географския пазар, Комисията приема, че пазарът за дамски превръзки има национално измерение. В

тази връзка Комисията взема под внимание, по-специално високата степен на концентрация в Германия и в Испания, високата степен на лоялност към дадена търговска марка от клиентите, трудностите на достъпа до търговците на дребно, нуждата от стабилни инвестиции в рекламирането, за да се установи продукта и неуспешния характер на няколко опита да се навлезе на пазара през последните години.

25. В своята оценка на концентрацията Комисията подчертава бързото нарастване в стойността на Западно европейския пазар на превръзки, след въвеждането в началото на деветдесетте години на двадесети век на нови усъвършенствани продукти, подобни на марката Always, които донасят съществена добавена стойност при сравнение с традиционните продукти. За да могат да се оценят пазарните дялове на страните, Комисията приема, че най-подходящата мярка е пазарният дял по стойност, по-специално заради очакваните ценови разлики от между 50 и 100 % между първокласни търговски марки и второстепенни търговски марки или продукти собствена марка, надмощието на активно налаганите маркови стоки и нуждата да се вземе предвид финансовата сила на дружествата, като се има предвид гъвкавото естество на сектора на първокласните продукти.

26. Според Комисията, на националните пазари за дамски превръзки, които основно са засегнати от концентрацията, пазарните дялове през 1993 г. са били, както следва (точка 93 от изложението на възраженията):

	Германия		Испания		Австрия	
	Стойност 1993 г. (%)	Обем 1993 г. (%)	Стойност 1993 г. (%)	Обем 1993 г. (%)	Стойност 1993 г. (%)	Обем 1993 г. (%)
P & G	36,3	20,4	79,8	65,9	24,6	17,6
VP Camelia	24,5	21,6	1,4	1,1	13,9	12,6
P & G + Camelia	60,8	42,0	81,2	67,0	38,5	30,2
VP И други марки	6,9	12,0	-	0,1	2,9	2,4
Johnson & Johnson	13,4	9,2	1,1	0,8	30,1	24,8
Mölnlycke	-	-	-	-	-	-
Kimberly-Clark	0,9	0,8	-	-	-	-
Rauscher	-	-	-	-	17,8	27,6
Собствени марки	12,5	23,7	10,6	18,6	9,2	2,2
Други	5,1	12,3	7,1	13,5	1,5	12,8

27. Комисията отбелязва, че пазарът за дамски превръзки се характеризира, особено в Германия, от високи бариери за навлизане като следствие от, *inter alia*, високата лоялност към дадена търговска марка, нуждата да се разработват

прогресивни продукти и нуждата да се предприемат широко мащабни рекламни кампании, както и трудността от получаване на достъп до търговците на дребно. Нещо повече, вече високата степен на концентрация в Германия и в Испания преди операцията още повече се е увеличила.

28. Комисията също така взема предвид положението на P&G на пазара с дамски превръзки, което е особено силно в нарастваща област на свръх тънките превръзки, неговата търговска сила, по отношение търговците на дребно като основен доставчик на продукти за редовно потребление, и неговата финансова мощ във връзка с неговите конкуренти в сектора на дамските превръзки. Според Комисията, навлизането на потенциални конкуренти, които могат да застрашат господстващото положение на P&G в Германия и Испания изглежда малко вероятно като се имат предвид различните неуспешни опити за навлизане на немския пазар, направени от Mölnlycke и Kimberly Clark през последните 10 до 15 години и от Kaisersberg между 1970 г. и 1985 г.

29. С оглед на тези фактори, и по-специално на анализа на пазарните дялове, които P&G би държал в края на операцията, на бариерите за навлизане и на потенциалната конкуренция, Комисията приема, че, предвид на присъщите фактори за немския, испанския и австрийския пазари за дамски превръзки, придобиването на VPS от P&G, дори и след отделянето на търговията на VPS с бебешки пелени и като се има предвид задължението на P&G да не придобива контрол над различния от Camelia търговията, би позволило на P&G да действа независимо от своите клиенти и конкуренти на тези пазари (точка 145 от изложението на възражения). С оглед на немския пазар, Комисията приема, че придобиването на VPS и на неговата основна немска търговска марка, Camelia, която също така е последната голяма независима национална търговска марка, би затруднило още повече другите навлизащи оператори да получат достъп до немския пазар, поради това, че това би изисквало от тях да се установят пряко на пазара, отколкото да могат да сторят това чрез придобиването на вече установено предприятие (точка 146 от изложението на възражения).

30. Следователно, Комисията прави заключението, че съобщената концентрация би могла да бъде несъвместима с общия пазар, тъй като тя би могла да създаде господстващо положение на немския и австрийския пазари за дамски превръзки и да укрепи господстващото положение в Испания, в следствие на което ефективната конкуренция би била значително затруднена в съществена част от общия пазар по смисъла на член 2, параграф 3 от Регламент № 4064/89 (точка 151 от изложението на възраженията).

31. На 25 и 26 април Комисията провежда, в съответствие с членове 13 до 15 от Регламент № 2367/90, първоначално изслушване на страните по концентрацията и трети страни, включително Kaisersberg, което е последвано на 6 май 1994 г. от второ изслушване на страните по концентрацията и третите страни. На 9 май 1994 г. Kaisersberg изпраща на Комисията копие от изложенията, направени от неговия управителен директор на първоначалното изслушване.

32. На 27 май 1994 г. Консултативният комитет по концентрациите заседава за първи път и взема мнение, което е неблагоприятно по отношение на съобщената концентрация (Мнение на Консултативния комитет по концентрациите, произнесено на 20-то и 22-то заседание на 27 май и 20 юни 1994 г. относно ревизиран предварителен проект за Решение във връзка с дело IV/M.430 - Procter & Gamble/VP Schickedanz (II), ОВ 1994 г. С 379, стр. 34, точки 1 до 8).

33. На 10 юни 1994 г. P&G предлага нови задължения на Комисията във връзка с прехвърлянето на търговията с марка Camelia на VPS, за да отстрани възраженията на Комисията относно съответствието на предложената концентрация с общия пазар.

34. С писмо от 13 юни Комисията поисква от P&G да измени своите предложения в някои отношения. За тази цел Комисията изпраща на P&G изменен проект за задължение, което отчита поисканите промени и също така иска от него да изготви една неповерителна версия на този проект, така че да бъдат проведени консултации с третите страни. С писмо от 14 юни 1994 г. P&G приема предложените изменения.

35. В сряда на 15 юни 1994 г. Комисията изпраща на Kaysersberg писмо от P&G с дата от 15 юни, което съдържа неповерителната версия на проекта за задължения, които са били приети и го уведомява, че му е предоставена възможност в съответствие с член 18, параграф 4 от Регламент № 4064/89 и член 15 от Регламент № 2367/90 да представи своите писмени забележки, които трябва да бъдат получени от Комисията най-късно на сутринта на понеделник, 20 юни 1994 г., за да могат да бъдат изпратени на Консултативния комитет.

36. В съответствие с неповерителната версия, съобщена на Kaysersberg, P&G предлага задължения относно търговска марка Camelia и обхващащи, а) завода Forschheim и производствените линии, посветени на производството на женски хигиенни продукти, б) наименованието на търговската марка Camelia и в) всички други активи и пасиви, които са част от необходимото за оперирането на търговията с марката Camelia. Тези предложени задължения са, както следва:

„1. P&G са задължава, че веднага след като Комисията приеме благоприятно решение в съответствие с Регламент № 4064/89 и във всеки случай не по-късно от 1 юли 1994 г., то ще назначи Goldman Sachs International Limited (Goldman Sachs) да действа от негово име при провеждането на добросъвестни преговори със заинтересовани трети страни с оглед на продажбата на търговията. P&G и Goldman Sachs ще се договорят относно възнаграждението на последния, като се подразбира, че част от подобно възнаграждение ще се изразява в такса във връзка с разглеждането на продажбата.

2. P&G се ангажира да предостави на Goldman Sachs неотменим мандат да намери купувач за дейността в рамките на (...) неговото назначаване, като се подразбира, че подобен купувач ще бъде жизнеспособен наличен или бъдещ конкурент, който е

независим от и не е свързан с P&G и който може да поддържа и развива дейността като активна конкурентна сила на засегнатия пазар. P&G предприема всички разумни стъпки, за да насърчи съответния персонал, който текущо е зает в дейността, включително персонала по продажбите и администрацията, да приеме назначение на работа с подобна независима трета страна. Ще се приеме, че P&G е спазило този задължение ако в рамките на (...), то е влязло в обвързващо писмо за намерение за продажбата на търговията, при условие че подобна продажба бъде извършена в рамките на (...). P&G се ангажира да предостави, непосредствено цялата поискана помощ от страна на Goldman Sachs преди продажбата на третата страна.

3. Само P&G ще бъде свободно да приеме която и да е оферта или да избере офертата, която то намира за най-добра в случая на множество оферти. Стойността на всяка подобна оферта се определя от предложената цена плюс другите задължения, които засягат стойността на подобна оферта.

4. P&G се ангажира, че в рамките на (...), заводът Forschheim ще бъде направен годен за прехвърляне на една независима трета страна и, по-специално, че заводът Forschheim може да бъде управляван отделно от P&G.

5. Преди приключването на продажбата на търговската дейност Camelia на една трета страна, P&G се уверява, че дейността се управлява като обособено и годно за продажба цяло със свое собствено управление, счетоводство и усилие за дистрибуция на продажбите във връзка с търговската дейност, която е отделена от дейността на P&G за женска хигиенна защита. P&G освен това се ангажира, че търговската дейност Camelia ще има свое собствено управление, което ще бъде в съответствие с инструкциите да бъде управлявано независимо, за да гарантира продължаващата му жизнеспособност и пазарна стойност, и че P&G ще предостави достатъчно финансови източници за тази цел в обичайния ход на делата. Преди приключването на продажбата на търговската дейност на една трета страна, P&G няма да интегрира търговската дейност никоя търговски единица на P&G. P&G освен това се ангажира, че няма да предприема структурни изменения в търговската дейност, без предварителното одобрение на Комисията.

6. P&G няма да получава от ръководството на търговската дейност Camelia никакви търговски тайни, ноу-хау, търговска информация, или всякаква друга промишлена информация от поверително или имуществено естество във връзка с търговската дейност.

7. P&G се ангажира да накара Goldman Sachs да представи писмен доклад в течение на всеки (...) срок относно всякакви релевантни развития в неговите преговори с трети страни, заинтересовани в закупуването на търговската дейност, и че подобни доклади, заедно със съпътстващата документация, ще бъдат предоставени на Комисията. Подобна съпътстваща документация обхваща и доклад, изготвен от ръководството на търговската дейност Camelia относно неговите текущи търговски операции.

8. Всеки спор между P&G и третата страна, която закупува търговската дейност, която произтича от или е във връзка с изпълнението на тези задължения, ще се предоставя за разглеждане от независим арбитраж, какъвто бъде взаимно договорен между P&G и такава трета страна.”.

37. На 16 юни 1994 г. P&G изпраща на Комисията писмо, в което потвърждава, че предоставените на 14 юни 1994 г. задължения изменят и заместват тези, предложени на 17 януари 1994 г. във връзка с женските хигиенни продукти на VPS и че, следователно, в случай на благоприятно решение от страна на Комисията, то би имало право да придобие и запази контрола над различна от тази с марка Camelia дейност на VPS.

38. В петък, 17 юни 1994 г., Kaysersberg изпраща своите забележки на Комисията. В своето писмо Kaysersberg започва с твърдението, че задълженията, предложени от P&G, трябва да се разглеждат като недопустими, тъй като те са представени на много късен етап и на третите страни е бил предоставен много кратък срок, в рамките на който да реагират. След това то продължава с изложение на съображенията, поради които то смята, че предложените задължения не са задоволителни и измененията, които то желае

39. На 20 юни 1994 г. Консултативният комитет по концентрациите заседава за втори път. В своето мнение Консултативният комитет заявява, че:

„9. (...) като взе предвид получената от Комисията информация относно поправките, предложени от Procter & Gamble в неговото писмо от 15 юни 1994 г. за разрешаването на проблемите с конкуренцията, породени от предложената концентрация, се съгласява с Комисията при намирането на концентрацията за съвместима с общия пазар и с функционирането на Споразумението за Европейската икономическа зона, при условията на освобождаването от търговската дейност с женски хигиенни продукти от търговската марка Camelia.

10. (...) упоменатите средства са достатъчни (...), ако са спазени следните условия:

а) номинирането на независим попечител от страна на Procter & Gamble, който да извърши отделянето на търговията с женски хигиенни продукти от търговската марка Camelia и неговото управление, независимо от Procter & Gamble, докато упоменатото отделяне бъде осъществено;

б) определянето на кратки срокове за извършването на отделянето;

в) потенциалният купувач трябва да разполага с финансовите средства и доказани познания в потребителските продуктов пазари, които да му позволят да поддържа и развива активно търговията с женски хигиенни продукти от търговската марка Camelia в конкуренция с Procter & Gamble;

г) търговията с женски хигиенни продукти от търговската марка Camelia трябва да бъде запазен независим от Procter & Gamble до неговото отделяне;

д) Комисията трябва да разполага с правото предварително да проучи профила на потенциалните купувачи, без при това да измести правото на Procter & Gamble да избере окончателно купувача;

е) Комисията трябва да поддържа достатъчно правомощие за контрол и за вземане на Решение, за да гарантира правилното изпълнение на задълженията.

11. Освен това, малцина от Комитета смятат, че Procter & Gamble трябва да бъде задължен да се освободи от вторичните и тези с собствен етикет търговски марки на VP Schickedanz.”

40. Вследствие на Консултативния комитет, от Комисията е изготвен окончателния вариант на задълженията на P&G, който е приет от P&G.

Оспореното решение от 21 юни 1994 г.

41. На 21 юни 1994 г., като се имат предвид задълженията, представени Ж от P&G, Комисията приема оспореното решение, с което обявява концентрацията за съвместима с общия пазар и с функционирането на Споразумението за Европейската икономическа зона.

42. Член 1 от диспозитива гласи, както следва:

„Член едно

При условията на пълното съблюдаване на всички условия и задължения, които се съдържат в задължението на Procter & Gamble, по отношение на Комисията по отношение на женска хигиенна търговия на VPS с търговска марка Camelia, както се предвижда в съображение 186 от настоящото решение, концентрацията, съобщена от Procter & Gamble GmbH на 17 януари 1994 г. във връзка с придобиването на VP Schickedanz AG се обявява за съвместима в съответствие с общия пазар и функционирането на Споразумението за Европейската икономическа зона.”

43. Това решение е съобщено на Kaysersberg, за информация, на 27 юни 1994 г.

44. Решението може да бъде обобщено, както следва

45. Като предварителна точка, Комисията отбелязва, че задължението да не се придобива контрол на търговията на VPS с бебешки пелени съставлява неразделна част от уведомлението и поради това, независимо от възраженията, които би имала Комисията относно всяко подобно придобиване, решението не се отнася до този пазар (Решението, точка 7). Що се отнася до офертата на P&G, включена в

неговото уведомление, за задължението да не придобива контрол над различна от тази с марка Camelia търговия на VPS, Комисията заявява, че като има предвид възраженията, повдигнати от Комисията, P&G съществено променя както търговските марки, които ще бъдат отделени, така и условията на подобно отделяне, и така заменя женските хигиенни продукти от търговска марка Camelia с продуктите, различни от марка Camelia на VPS (точка 8 от Решението).

46. След като отбелязва, че съобщената операция съставлява концентрация с измерение на ниво Общността, Комисията отбелязва, че концентрацията се отнася до следните продукти, произвеждани от VPS: домакинските хигиенни хартиени продукти, женските хигиенни продукти, памперси за възрастни, памучните продукти и някои продукти за лична грижа за тялото, и че е започнато производство по отношение на дамските превръзки.

47. Що се отнася до домакинските хигиенни хартиени продукти, Комисията отбелязва, че P&G, при все че е лидер на пазара в Съединените щати и в Канада, не е активен в този сектор в Европа и че, според P&G, стратегическата цел на концентрацията е да навлезе на европейския пазар с тези продукти. Комисията заявява, нещо повече, че пазарните дялове на VPS в този съвкупен сектор са скромни в Общността и лежат между 15 и 20 % в Германия и че, за всеки продуктов пазар, разглеждан по отделно, VPS би държал в Германия между 35 и 40 % от пазара на кърпички и между 15 и 20 % от пазара на тоалетна хартия.

48. Комисията прави заключение, както следва:

„При липсата на/при отсъствието на всякакво припокриване/застъпване между P&G и VPS в този сектор и в светлината на ограничените пазарни дялове на VPS, операцията не поражда никакви тревоги във връзка с конкуренцията относно тези продукти” (точка 13 от Решението).

49. Що се отнася до памперси за възрастни, памучните продукти и козметичните продукти, Комисията също така прави заключение, след като анализира по-специално положението на P&G и на VPS на тези пазари, че операцията не поражда сериозни съмнения относно нейното съответствие с общия пазар (точки 14 до 23 от Решението).

50. Що се отнася до бебешките пелени, Комисията смята, че, предвид на пазарните дялове на P&G в Общността от между 45 и 50 %, неговите финансови източници, развитите технологии и силно положение във връзка с търговците на дребно, операцията би, при липсата на отсъствието на задължение, съдържащ се в уведомлението на P&G, създадо господстващо положение за P&G, независимо от малкото покачване на пазарните дялове (точки 24 до 26 от Решението).

51. Що се отнася до женските хигиенни продукти, решението, след изложение, основаващо се по същество на всички фактори, посочени в изложението на възраженията (точки 27 - 182 от Решението), прави заключение, първо, че

операцията, както е съобщена в оригиналната оферта на P&G да отдели търговията на VPS с други женски хигиенни продукти, различни от тези с марка Camelia, би подпомогнало P&G, като новообразувано, да действа самостоятелно от своите клиенти и конкуренти на немския и испанския пазари за дамски превръзки (точка 183 от Решението). Тя намира по-специално, че след концентрацията P&G би държало пазарни дялове в Германия от между 60 и 65 % по стойност и между 40 и 45 % по обем, като най-близкият му конкурент би имал само 10 до 15 % от пазара по стойност и 5 до 10 % от пазара по обем, и добавя, че придобиването от P&G на търговската марка на VPS Camelia би затруднило навлизането на немския пазар за други навлизащи чрез задължаването им да навлязат директно, отколкото чрез придобиването на съществуващо предприятие (точка 184 от Решението).

52. След това Комисията посочва, че P&G е предложило да измени първоначалния план за концентрацията, като съобщава чрез поемането на задълженията във връзка с търговска марка Camelia на VPS (точка 186 от Решението).

53. Задълженията на P&G, възпроизведени в решението, обхващат следното:

„По силата на настоящото P&G предоставя следното задължение на Комисията с оглед на търговията на VPS с женски хигиенни продукти от търговската марка Camelia, който включва: i) заводът Forschheim и производствените линии, посветени на производството на женски хигиенни продукти; ii) търговската марка с наименование Camelia; iii) всички други активи и пасиви, които са част от или са необходими за оперирането на търговията на VPS с женски хигиенни продукти от търговската марка Camelia (по-нататък „търговска марка Camelia“).

1) P&G се ангажира, че, при възможно най-близка практическа възможност след като Комисията приеме благоприятно решение в съответствие с Регламент (ЕИО) № 4064/89 и във всеки случай не по-късно от момента на приключването на неговото придобиване на акциите на VPS, то ще посочи независим попечител, който да бъде одобрен от Комисията и който да действа от негово име при надзора на текущото управление на търговската дейност с марка Camelia, за да гарантира неговата продължаваща жизненост и пазарна стойност и неговото бързо и ефективно отделяне от останалата част от дейностите на P&G (наричано по-нататък „попечителя“). Попечителят същевременно ще назначи Goldman Sachs International Limited (Goldman Sachs), което да действа от негово име при провеждането на добросъвестни преговори със заинтересовани трети страни с оглед продажбата на търговската дейност (...).

2) P&G се ангажира да предостави на попечителя неотменим мандат да намери действителен купувач за търговската дейност в рамките на (...), като се подразбира, че подобен купувач ще съставлява жизнеспособен наличен или бъдещ конкурент, който е независим и не е свързан с P&G и който притежава финансовите средства и доказан опит в потребителските продуктови пазари, които да му помагат да поддържа и развива търговската дейност като активна конкурентна сила в

конкуренция с търговията на P&G с продукти за женска хигиенна защита на различните засегнати пазари. (...)

(...)

8) P&G няма да интегрира търговската дейност на VPS второстепенни и собствени етикети по отношение на търговията с продукти за женска хигиенна защита в своите търговски и производствени структури за продукти за женска хигиенна защита до приключването на продажбата на търговска марка Camelia.

(...)” (точка 186 от Решението)

54. След това Комисията заявява:

„Комисията е удовлетворена, че офертата на P&G да отдели търговията, включваща търговската марка за превръзки Camelia, което да предотврати придобиването от страна на P&G на господстващо положение в Германия и засилването на неговото господстващо положение в Испания. След-концентрационната и след-отделянето на марката Camelia пазарна структура в Германия и Испания ще бъде, както следва, като се има предвид, че P&G няма да отдели различния от този с търговска марка Camelia на VPS (1):

	Германия		Испания	
	Стойност 1993 г. (%)	Обем 1993 г. (%)	Стойност 1993 г. (%)	Обем 1993 г. (%)
P & G	35-40	20-25	75-80	65-70
VP и други	5-10	10-15	0	< 1
Total P & G	40-45	30-35	75-80	65-70
VP Camelia	20-25	20-25	1-5	1-5
J & J	10-15	5-10	1-5	< 1
Kimberly-Clark	< 1	< 1	-	-
Марки на разпространители	10-15	20-25	10-15	15-20
Други	5-10	10-15	5-10	10-15

Както е видно, P&G ще увеличи своя дял на немския пазар с 6, 9 % до съвкупен дял от 43, 2 % по стойност, при което марката Camelia има 24, 5 %, а марката J&J – дял от 13, 4 %. Нарастването на пазарния дял на P&G единствено ще се дължи на придобиване от негова страна на вторичния и този на магазинните, търговски марки бизнес на VPS (т.е. не първокласните търговски марки), докато наличният бизнес на P&G с марката Always ще е предмет на конкуренция от двама значителни доставчици на първокласни търговски марки превръзки. В Испания, делът на P&G ще нарасне с по-малко от 0, 1 %. Комисията, следователно, прави заключението, че задълженията, предложени от P&G по отношение на търговията на VPS с женски хигиенни продукти от търговска марка Camelia, са достатъчни, за да предотвратят

създаването или укрепването на едно господстващо положение на немския и испанския пазари, или всъщност навсякъде другаде в Европейската икономическа зона” (Решението, точка 187).

Последващи решението събития

55. С писмо от 5 юли 1994 г. P&G уведомява Комисията, че преговорите относно отделянето на търговската марка Camelia на VPS е извършено с участието на Kimberly Clark и че отделянето може да се извърши при или скоро след окончателното приключване на продажбата на активите на VPS на P&G.

56. На 20 юли 1994 г. Комисията съобщава в съобщение за пресата, че продажбата на VPS на P&G е приключила на 16 юли 1994 г. и че същевременно целият бизнес на VPS с женски хигиенни продукти (включително търговската марка Camelia) е бил продаден на Kimberly Clark и че търговията на VPS с бебешки пелени е бил продаден на групата Wirths.

57. Според P&G, встъпилата страна в производството, търговските марки Camelia и Tamrona и частните търговски марки са продадени на Kimberly Clark, а марката Blümia – лицензирана на това дружество на 16 юли 1994 г. Комисията и P&G посочват, че търговската марка Femina на VPS е придобита от Rewe, немска верига за търговия на дребно.

Производство и заключения на страните

58. С искова молба, внесена в секретариата на Първоинстанционния съд на 19 септември 1994 г. Kaysersberg завежда настоящото дело.

59. С искова молба, внесена в секретариата на 8 януари 1995 г. P&G поисква разрешение да встъпи в подкрепа на исканото от Комисията съдебно определение и, в съответствие с член 35, параграф 2, буква б) от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, поисква разрешение да използва английски език както по време на писмената, така и по време на устната фаза от производството.

60. С писмо, внесено в секретариата на Съда на 1 февруари 1995 г. ищецът иска да се предостави поверително третиране на някои документи в неговото досие, ако бъде допуснато заявлението за разрешение за встъпване като встъпила страна.

61. С определение на председателя на първи разширен състав, на Съда от 19 май 1995 г. искането на P&G за позволение да встъпи като встъпила страна е разрешено, а искането на ищеца за поверителност е уважено по отношение на няколко документи в преписката по делото по делото.

62. С Определение от 16 август 1995 г. (по дело T-290/94 Kaysersberg/Комисия, Resueil, стр. II-2249) Съдът отхвърля искането, направено от страна на P&G, за дерогиране на правилата относно използването на езиците що се отнася до

писмената фаза, но разрешава на P&G да използва английски език по време на устната фаза от производството.

63. След изслушването на доклада на съдията-докладчик, Първоинстанционният съд решава да открие устната фаза, без каквито и да е подготвителни мерки по разследването. Обаче, на 24 януари 1997 г., като част от организационните процесуални мерки в съответствие с член 64 от Процедурния правилник, от Комисията е поискано да отговори на някои писмени въпроси и да представи не-поверителни варианти на някои документи. На 19 февруари 1997 г. Комисията отговаря на писмените въпроси, поставени от страна на Съда и представя поисканите документи.

64. Главните страни и P&G представят устни доводи и техните отговори на устните въпроси, поставени от страна на Съда, на съдебното заседание от 23 април 1997 г.

65. Ищецът твърди, че Съдът трябва:

- да отмени Решение на Комисията от 21 юни 1994 г.;
- да нареди на Комисията да заплати разноските.

66. Ответникът твърди, че Съдът трябва:

- да отхвърли искът;
- да нареди на ищеца да заплати разноските.

67. Встъпилата страна твърди, че Съдът трябва:

- да постанови, без да разглежда делото по същество, че искът е недопустима, тъй като ищецът не е показал правен интерес в започването на производството;
- да отхвърли искът като неоснователна;
- да нареди на ищеца да заплати разноските, включително разноските, направени от встъпилата страна.

68. В своите забележки по изложението като встъпила страна ищецът твърди, че Съдът трябва:

- да отхвърли всички искове, повдигнати от ответника и встъпилата страна;
- да нареди на встъпилата страна да заплати разноските.

Относно допустимостта

Обобщение на доводите на страните

69. В своя иск, ищецът заявява, че в съответствие с член 173 от Договора за ЕО то има право да поиска отмяната на решението. Той твърди, първо, че то е било активен участник в производството, довело до приемането на решението. Нещо повече, като водещ оператор във Франция и Белгия в секторите на женските хигиенни продукти, хартиени кърпички и хигиенни стоки за бебета, то е пряко и индивидуално засегнато, тъй като операцията е от такова естество, че ограничава още повече неговия достъп до немския пазар, по-специално пазара за дамски превръзки. Това вече е един затворен пазар и ищецът е правил опити да се установи на него, но без успех, независимо от продължителните търговски инвестиции и близкото разположение на неговия производствен завод. Накрая, решението го лишава от възможността да придобие търговската марка *Camelia*, тъй като то позволява на *P&G* да предостави този бизнес на *Kimberly Clark* при непрозрачни обстоятелства.

70. Комисията не е направила никакви забележки що се отнася до допустимостта на иска.

71. *P&G*, встъпилата страна, смята че иска за отмяна трябва да се обяви за недопустим. То приема, че Комисията не е оспорвала допустимостта на настоящото дело и че, в качеството си на встъпила страна, то няма право да повдига възражение за недопустимост. То отбелязва, обаче, че, в едно подобно дело, Съдът на ЕО приема въпроса за допустимостта по негово собствено сезиране (по дело *C-225/91 Matra/Комисия, Rescueil*, стр. I-3203, точка 13).

72. В настоящото дело, според встъпилата страна, решението няма съществено въздействие спрямо конкурентното положение на ищеца, така че той не може да се разглежда като пряко и индивидуално засегнат по смисъла на член 173 от Договора (по съединени дела 10/68 и 18/68 *Eridania* и други/Комисия, *Rescueil*, стр. 459). Встъпилата страна твърди, че тя не е придобила никакъв пазарен дял в сектора на женските хигиенни стоки, тъй като, при придобиването на *VPS*, тя се е освободила не само от търговската марка *Camelia* в съответствие с решението, но също така и от търговска марка различна от *Camelia*. Подобно, то изтъква, че то не е придобило никаква част от търговията на *VPS* на пазара с бебешки пелени. Придобитите пазарни дялове в сектора на домакинските хигиенни хартиени продукти са незначителни.

73. Нещо повече, решението не лишава ищеца от възможността да придобие търговска марка *Camelia*; нито пък някога ищецът е демонстрирал подобно намерение, въпреки задължението за отделяне, направен от страна на *P&G*.

74. Накрая, ищецът няма правен интерес в повдигането на производство, тъй като отмяната на решението по никакъв начин не би го компенсирала и, по-специално, не би му помогнала да придобие търговската марка *Camelia*. Освен това, Комисията

изцяло е взела предвид възраженията, направени от ищеца, по време на административното производство.

Заключения на Съда

75. Съдът отбелязва, че ответникът не е твърдял/претендирал, че по дело то/искът е недопустимо и се е ограничил да изиска отхвърлянето му по същество. Съгласно/според четвъртия параграф на член 37 от ЕО Статута на Съда на Европейските общности, който се прилага спрямо производството пред Първоинстанционния съд по силата на първия параграф на член 46 на този Статут, едно заявление за присъединяване трябва да се ограничи до поддържането на съдебното постановление, търсено от една от страните. Нещо повече, член 116, параграф 3 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд предвижда, че встъпилата страна трябва да приеме по дело то във вида, в който го заварва към момента на своето присъединяване.

76. Следва, че P&G няма право да повдига възражение за недопустимост и че от Съда, следователно, не се изисква да разглежда исквете за недопустимост, на които то се позовава (решения на Съда на ЕО по дело C-313/90 CIRFS и други /Комисия, Recueil, стр. I-1125, точки 20 до 22, и по дело C-225/91 Matra/Комисия, точка 12, и решения на Първоинстанционния съд по дело T-266/94 Skibsværftsforeningen и други/Комисия, Recueil, стр. II-1399, точка 39, и по дело T-19/92 Leclerc-/Комисия, Recueil, стр. II-1851, точка 50).

77. С оглед на обстоятелствата по настоящото дело, Съдът смята че не е необходимо да разглежда допустимостта на иска по свое собствено сезиране.

По същество

78. В подкрепа на своя иск ищецът повдига пет правни иска, които твърдят различни нарушения на съществени процесуални изисквания и един шести иск, съдържащ твърдения за очевидни грешки на преценка.

79. Първият иск съдържа твърдения за липсата на същинско и сериозно консултиране на Консултативния комитет по концентрациите, противно на член 19, параграфи 5 и 6 от Регламент № 4064/89. Вторият иск се основава на нарушение на член 18 от Регламент № 4064/89, поради това че ищецът не е поставен в положение, при което да може да представи своите забележки по съществото на задълженията на P&G. В своя трети иск ищецът се оплаква, че Комисията се е съгласила с едно материално изменение на уведомлението, противно на членове 6 и 8 от Регламент № 4064/89 и раздел I към Регламент № 2367/90. Четвъртият иск твърди/съдържа твърдения за нарушение на общите принципи на правото на Общността, разпоредбите от Регламент № 4064/89 и разпоредбите от Регламент № 2367/90, поради това, че Комисията не е спазила достатъчни и разумни срокове преди приемането от Решението. Петият иск съдържа твърдения за неспазване на възможността/да се изложат/заявят причините/съображенията, на които се

основава решението, противно на член 190 от Договора за Е(И)О. Накрая, шестият иск твърди/съдържа твърдения за нарушение на членове 2 и 8 от Регламент № 4064/89, поради това, че Комисията е извършила/допуснала явни грешки при оценката във връзка с последиците от концентрацията на различните пазари.

Първият иск: липса на същинско и сериозно консултиране на Консултативния комитет

Доводи на страните

80. Ищецът твърди, че консултирането на Консултативния комитет не е проведено в съответствие с условията, предвидени от член 19, параграфи 5 и 6 от Регламент № 4064/89. Консултативният комитет не е разполагал с необходимото време, през което да разглежда предложените от P&G задължения във връзка с продажбата на марката Camelia и да произнесе същинско и обмислено мнение относно плана за концентрацията. Консултативният комитет е свикан от Комисията на 15 юни 1994 г. и се събира на 20 юни 1994 г., иначе казано по-малко от 14 дни след поканата, противно на изискванията на член 19, параграф 5. Комисията не е показала, че в този случай тя е съкратила този период, по изключение, за да избегне сериозна вреда за P&G.

81. Освен това, изпратените на Консултативния комитет документи за целите на неговото заседание не му помагат да получи едно вярно и точно разбиране на плана за концентрацията. По този начин, Консултативният комитет предоставя своето мнение без да осъзнава реалното значение на различния от този с търговска марка Camelia на VPS, тъй като първоначалното задължение да се отдели тази дейност все още е част от предложените от P&G задължения на 15 юни, които са били представени за разглеждане от страна на Комитета. Нещо повече, уговорките за отделянето на търговската марка Camelia, предвидени в предложението от 15 юни, са съществено изменени след заседанието на Комитета, доколкото първоначално се предвижда, че P&G трябва да продаде този бизнес на една трета страна по негов избор, докато окончателните задължения се оказват по-ограничителни.

82. Комисията поддържа, че съгласно съдебната практика едно неспазване на съблюдаването на правилото за 14-дневния срок само по себе си не е такова, че да опорочи едно Решение, прието въз основата от Регламент № 4064/89, когато поканата е изпратена при обстоятелства, които подпомагат Комитета да представи своето мнение като напълно осъзнава фактите (по дело T-69/89 RTE/Комисия, Recueil, стр. II-485). Нещо повече, когато се засягат концентрациите, краткостта на периодите, които характеризират общата схема от Регламент № 4064/89, трябва да се вземат предвид (по дело T-83/92 Zunis Holding и други /Комисия, Recueil, стр. II-1169, точка 38). Комисията заявява, че по силата на последното изречение на член 19, параграф 5 от Регламент № 4064/89 тя може, в изключителни случаи, да съкрати периода от 14 дни, за да избегне сериозна вреда за едно или повече от засегнатите от една концентрация предприятия. Независимо, че не предполага, че съществува риск от сериозна вреда за P&G, Комисията твърди, че тя има основания

да се опасява от влошаване на положението на VPS, ако не се вземе едно бързо решение.

83. Комисията смята, че във всеки случай, с оглед на обстоятелствата по това дело, предоставеното на Консултативния комитет време за разглеждане на предложените от P&G задължения от 15 юни, иначе казано – намерението му в крайна сметка да продаде търговската марка Camelia, е достатъчно, за да му позволи да предостави своето мнение, напълно осъзнавайки фактите. Тя отбелязва, че националните органи са тясно и непрекъснато включени в производството, по-специално чрез изпращането им на основните документи от преписката по делото и провеждането на две формални изслушвания, и че Комитетът вече е заседавал за първи път на 27 май 1994 г.

84. Освен това, съдържанието на окончателното задължение на P&G, именно – да не придобива търговска марка Camelia, не се различава съществено от предложенията от 15 юни, които бяха изпратени на Консултативния комитет. Само уговорките за изпълнението им са били укрепени съобразно с нейното мнение. Що се отнася до първоначалното задължение на P&G да не придобива различния от търговска марка Camelia търговия, Комисията твърди, че то все още е било текущо, когато се е срещнал Консултативния комитет и че тъй като само малка част от Комитета заема становището, че P&G трябва също така да отдели от себе си и тази търговска дейност, той е решил, в съответствие с мнението на мнозинството, да не изисква от P&G да го изпълни.

85. Встъпилата страна заявява, че окончателните изменения на неговите предложения от 15 юни 1994 г., които са били приети от него след заседанието на Комитета, по същество са процесуални по своето естество и са направени от Комисията, за да отчете забележките на националните органи и трети страни. Комисията, следователно, напълно е взела предвид мнението, изразено от Консултативния комитет, независимо, че тя не е обвързана от неговите мнения. Нещо повече, тя твърди, че не е повдигнато никакво възражение от Консултативния комитет що се отнася до периода, в рамките на който той е бил свикан.

Заключения на Съда

86. Като предварителна точка, трябва да се отбележи, че, в съответствие с член 19, параграф 3 от Регламент № 4064/89, Консултативният комитет по концентрациите трябва да бъде консултиран преди вземането на каквото и да е Решение, *inter alia*, в съответствие с член 8, параграф 2 от този регламент. Член 19, параграф 5 от Регламента предвижда, че Комитетът трябва да заседава не по-рано от 14 дни след изпращането на поканата, но че Комисията може по изключение да съкрати този период, съобразно това доколко е уместно, за да избегне сериозна вреда за едно или повече от засегнатите от концентрацията предприятия. Член 19, параграф 6 от Регламента предвижда, нещо повече, че Комисията „трябва да вземе в максимално възможната степен предвид мнението, предоставено от Комитета”.

87. В делото не се оспорва, че когато Консултативният комитет е свикан за своето второ заседание, на 20 юни 1994 г., уведомлението от 14 дни, упоменато в член 19, параграф 5 от Регламент № 4064/89 не е било спазено. Съдът отбелязва, нещо повече, че, докато препраща към своята загриженост за възможно влошаване на положението на VPS, ако едно решение не бъде бързо прието, Комисията не твърди, че тя е съкратила периода за свикването на Консултативния комитет, за да избегне сериозна вреда за VPS или на P&G. Освен това, според неоспорените забележки на ищеца, никое от тези две предприятия не е поискало от Комисията по време на административното производство да приложи член 7, параграф 4 от Регламента, в съответствие с който Комисията може, по изключение, да разреши извършването на концентрация в хода на производството, за да предотврати сериозна вреда за едно или повече предприятия, засегнати от една концентрация.

88. Обаче, Съдът смята че, дори при липсата на изключителни обстоятелства във връзка с риска от сериозна вреда по смисъла на член 19, параграф 5 от Регламент № 4064/89, неспазването на периода за уведомяване за свикване на Консултативния комитет сам по себе си не може да направи незаконно окончателното решение на Комисията. Този 14-дневен период съставлява чисто вътрешно процесуално правило, подобно на периода за свикването на Консултативния комитет по картелите и господстващото положение, предвидено в член 10, параграф 5 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., Първи Регламент за приложение на членове 85 и 86 от Договора, ОВ, Recueil, стр. 87, „Регламент № 17”), който също така предвижда, че Комитетът трябва да бъде консултиран „не по-рано от четиринадесет дни след изпращането на съобщението за свикването му”. Установено право е, че неспазването на това правило може да направи незаконно окончателното решение на Комисията, само ако то е достатъчно съществено и е имало вредно въздействие спрямо правното и фактическото положение на страната, която твърди наличието на процесуалната нередност (по дело RTE/Комисия, упоменато по-горе, точка 27). Това не може да бъде случаят, когато Консултативният комитет на практика е имал достатъчен период от време, който да му позволи да се запознае със значимите по делото елементи и да може да изложи мнение напълно запознат с фактите, иначе казано, без да е бил подведен относно някоя съществена точка от неточности или пропуски. При такива обстоятелства, неспазването на периода за съобщението за свикването на Комитета не може да окаже никакво въздействие върху изхода на консултативната процедура, или, съобразно случая, на съдържанието на окончателното решение.

89 В настоящото дело първо трябва да се отбележи, че самият Консултативен комитет не е възразил на това неговото заседание да се проведе на определената от Комисията дата, с други думи, по-малко от 14 дни след като то е било свикано.

90. Нещо повече, Съдът смята, че е видно от мнението на самия Консултативен комитет, че, независимо от краткостта на срока, който му е бил предоставен, Комитетът е могъл да изрази своето становище, напълно запознат с фактите относно задълженията, предложени от P&G и, съответно относно

проекторешението на Комисията. При все че заявява, че то самото е съгласно с Комисията в разглеждането на това, че задълженията относно отделянето на търговската марка Camelia е достатъчно да гарантира съответствието на операцията с общия пазар и Европейската икономическа зона, Комитетът също изразява становището, че някои аспекти трябва да бъдат изяснени и приложени на практика. Тези аспекти са определянето на попечител, установяването на кратък срок за отделянето, качествата на потенциалния купувач, независимостта на управлението на марката Camelia до приключването на отделянето и, накрая, възможността на Комисията да разглежда качествата на потенциалните купувачи и да надзирава изпълнението на задълженията (вж. точка 39 по-горе). Следователно, ясно е, че, независимо от факта, че периодът на уведомяването за свикването не е бил спазен, Консултативния комитет при все това е имал необходимото време, в рамките на което да формулира точни препоръки относно обстоятелствата, при които, по негово мнение, може да бъде извършено предложеното отделяне на търговската марка Camelia на VPS.

91. Съдът твърди, освен това, че тези препоръки на Комитета относно подробните разпоредби за отделянето на търговската марка Camelia, са по същество напълно обхванати в окончателната версия на задълженията, изготвени след неговото заседание. По-специално, окончателната форма на задълженията, както се посочва в точка 186 от Решението, предвижда назначаването на един попечител от страна на P&G и одобрен от Комисията до момента на приключването на придобиването на VPS, за да гарантира прехвърлянето на търговска марка Camelia на жизнеспособен купувач и също така, че купувачът ще може да развива търговска марка Camelia по такъв начин, че да се конкурира с „търговията на P&G с продукти за женска хигиенна защита на различните засегнати пазари” (вж. точка 53 упомената по-горе). В тази връзка, доводът на ищеца в смисъл, че подробните разпоредби за отделянето на търговската марка Camelia, следователно, са съществено изменени след заседанието на Комитета, поради това, че те са направени по-строги, не е такава, че да може да демонстрира, че Комитетът е бил подведен във връзка с някоя съществена точка. Доколкото тези изменения са направени точно въз основата на препоръките на Консултативния комитет, за да укрепят разпоредбите за приложението на задължението на P&G да отдели от себе си тази търговска дейност, така направените изменения, далеч от доказващи, че Комитетът не е способен да предостави своето мнение, напълно запознат с фактите, показват, напротив, че Комисията взема във възможно най-голяма степен предвид мнението на Комитета, в съответствие с изискванията на член 19, параграф 6 от Регламент № 4064/89.

92. Също така, по мнението на Съда, не е възможно да се подкрепи довода на ищеца, че Консултативният комитет не е могъл да оцени реалното значение на различния от търговската марка Camelia дейност, поради това че задълженията предложени от P&G на 15 юни 1994 г., които му бяха съобщени при неговото свикване, не предвиждат изрично оттеглянето на първоначалното задължение, при което P&G трябва да отдели от себе си тази дейност.

93. Безспорно, предложените задължения на P&G, както са изпратени на Консултативния комитет, не съдържат никаква изрична уговорка относно това, какво ще се случи с различната от търговската марка Camelia дейност на VPS и едва с писмо от 16 юни, иначе казано, след свикването на Консултативния комитет, когато P&G потвърждава на Комисията, че възнамерява да запази тази дейност.

94. Обаче, Съдът намира, първо, че нито отсъствието на разпоредба във връзка с различния от търговската марка Camelia дейност в предложените от P&G задължения, съобщени на Консултативния комитет на 15 юни 1994 г., нито фактът, че P&G изрично уведомява Комисията, след свикването на Консултативния комитет относно своето намерение да запази тази дейност, могат да предотвратят Комитета да изрази своите становища по въпроса дали P&G също така трябва да бъде наказано да отдели от себе си различната търговска марка Camelia дейност. Това тълкуване се потвърждава от факта, че мнението на Консултативния комитет заявява, че само малка част от неговите членове приемат, в края на заседанието, че „Procter & Gamble трябва да бъде задължено да отдели дейностите с женските хигиенни стоки за защита под формата на „собствена марка и второстепенни търговски марки” на VPS Schickedanz” (вж. точка 39 упомената по-горе и точка 11 от мнението на Консултативния комитет). Следва, че, както е видно от неоспорените забележки на Комисията, Консултативният комитет във всеки случай е бил уведомен относно намеренията на P&G във връзка с различната от търговската марка Camelia дейност по времето на започването на неговото заседание.

95. Второ, разглеждането на преписката по делото в настоящото дело, не прави ясно нищо, което да предполага, че Консултативният комитет не е разполагал с всички необходими доказателства, за да оцени значението на различната търговска марка Camelia дейност на VPS. Напротив, видно е, че органите на държавите-членки са били тясно и постоянно свързани с производството, при което предложената концентрация е била разглеждана и че техните представители в Консултативния комитет са били по този начин в положението да се запознаят, по времето на второто заседание, с всички значими доказателства по делото, по-специално, пазарния дял на тази дейност. Отделно от факта, че, в съответствие с член 19, параграф 1 от Регламент № 4064/89, подобно участие обхваща връчването на уведомлението и най-значимите процесуални документи, видно е от преписката по делото на Съда, че в този случай представителите на държавите-членки също така вземат участие във формалните изслушвания, организирани от Комисията на 25-26 април и 6 май 1994 г., по време на които са изслушани нотифициращите страни и третите страни, и се срещат за първи път в Консултативния комитет на 27 май 1994 г., за да изложат своите позиции относно първото проекторешение на Комисията. При все че тогава Комитетът излага своето мнение въз основата на едно проекторешение, което забранява концентрацията, остава фактът, че оценката на операцията, в първоначално съобщения вид, по необходимост обхваща анализ на обхвата на задълженията, които тогава са предложени от P&G, да отдели от себе си различната от търговската марка Camelia дейност на VPS, и за тази цел – оценка на значимостта на тази дейност на съответния пазар.

96. При тези обстоятелства, и като се има предвид факта, че не се твърди пропускат да се направи съобщение относно нови и съществени доказателства относно значението на различния от този с марка Camelia дейност на Консултативния комитет, Съдът смята, че Комитетът е могъл да даде своето мнение при пълно запознаване относно фактите що се отнася до необходимостта P&G да отдели от себе си тази дейност.

97. Следва, че първият иск трябва да се отхвърли като неоснователен.

Втория иск: неспазване на задължението да се консултират трети страни относно задълженията на P&G

Доводи на страните

98. Ищецът твърди, че производство за консултирането на „заинтересовани конкуренти” не е спазена, противно на член 18, параграфи 1, 3 и 4 от Регламент № 4064/89. Като препраща към решението по дело 85/76 Hoffmann-La Roche/Комисия, Resueil, стр. 461, той твърди, че то не е било поставено в положение, в което да може ефективно да изложи своето становище относно задълженията на P&G, тъй като Комисията му е предоставила период само от два работни дни, в който да представи своите забележки относно предложенията на P&G и не му е изпратила, за предварително становище, окончателната версия на задълженията на P&G, въпреки измененията, направени впоследствие в тези предложения. Следователно, то не е могло да коментира положението, създадено от придобиването от страна на P&G на различната от търговската марка Camelia дейност на VPS, тъй като предложените задължения от P&G, съобщени на третите страни на 15 юни 1994 г., не дават основания за заключението, че първоначалния задължение на P&G да отдели от себе си различната търговска марка Camelia дейност, е било оттеглено.

99. Ищецът оспорва довода на Комисията, че предприятия - трета страна могат само да се позовават на член 18, параграф 4 от Регламент № 4064/89. Той твърди, че съдебната практика, на която се позовава Комисията, във връзка с процесуалните права на трети страни в контекста на приложението от Регламент № 17, е ирелевантна в настоящото дело, доколкото приетото мотивиране не може да се пренесе спрямо приложението от Регламент № 4064/89; нещо повече, фактите по упоменатите дела са различни.

100. Във всеки случай, дори да се предположи, че е налице разлика в третирането по отношение на предприятията, указани в член 18, параграфи 1, 2 и 3 от Регламент № 4064/89, ищецът смята, че член 18, параграф 4 от този регламент изисква той да бъде изслушан в даден подходящ момент от страна на Комисията и въз основата на пълна информация. Третите страни имат правото да участват в административното производство, за да защитят своите законови интереси (по дело T-17/93 Matra Nachette/Комисия, Resueil, стр. II-595). Спазването на правото на конкурентите да встъпят като встъпила страна в производството с още по-голяма сила е необходимо

в контекста на контрола на концентрациите с оглед на трудността да се възстанови, след събитието, положението, което е съществувало преди концентрацията. Нещо повече, намаляването на правата на трети страни, поради липсата на производства във връзка с искове, трябва да се компенсира от това да им бъде предоставена възможността да бъдат осведомени относно всички задължения, направени от страните по време на производството. Освен това, в съответствие с Регламент № 17 ищецът се информира относно изхода на задълженията, направени от предприятията, за които се отнася иска и Комисията приема едно окончателно решение, само след като е получила забележките на ищите в тази връзка (по съединени дела 142/84 и 156/84 ВАТ и Reynolds/Комисия, Recueil, стр. 4487).

101. Комисията твърди, че член 18, параграфи 1, 2 и 3 от Регламент № 4064/89 се отнася само до заинтересованите от една концентрация предприятия, в настоящото дело P&G, GGS и VPS, а не и до предприятия - трета страна, подобни на ищеца, които, следователно, могат да се позовават само на член 18, параграф 4 (по дело T-3/93, Air France/Комисия („Dan Air”), Recueil, стр. II-121, точка 81). Освен това, по няколко повода Съдът на ЕО и Първоинстанционният съд изтъкнали разликата между правото на заинтересованите предприятия на изслушване и правата на трети страни в различните процесуални регламенти относно въпроси на конкуренцията (по дело 43/85 Ancides/Комисия, Recueil, стр. 3131; ВАТ и Reynolds/Комисия; решение по делото Matra Hachette/Комисия, упоменато по-горе). Що се отнася до довода, че не може да се прави сравнение между производството за контрола на концентрациите и приложението на членове 85 и 86, Комисията отбелязва, че контролът, който тя извършва в съответствие с членове 85, 86 и 92 до 94 от Договора и в съответствие с Регламент № 4064/89 цели гарантирането, по допълващ се начин, на системата на неизкривена конкуренция в общия пазар. Що се отнася до липсата на процедура за исковата молба в контекста на контрола на концентрациите, Комисията отговаря, че това е бил изборът на Общностния законодател и че, във всеки случай, член 4, параграфи 1 и 3 от Регламент № 4064/89 изисква от предприятията, които са страни по една концентрация с общностно измерение да я уведомят и изисква от Комисията да публикува факта за подобно уведомление в *Официалния вестник на Европейските общности*.

102. В настоящото дело, Комисията смята, първо, че тя не е нарушила член 18, параграф 4 от Регламент № 4064/89 като е предоставила на Kaisersberg един период от само два работни дни, в който да разгледа задълженията, предложени от P&G. Тя твърди, че, с оглед на неговото участие през цялото производство, ищецът е знаел, че въпросът за препродажбата на Camelia е основната пречка пред разрешената операция и че то не е могло да бъде заварено неподготвено от предложените от P&G задължение. Освен това, фактът че ищецът изпраща своите забележки на Комисията на 17 юни, вместо на 20 юни показва, че той е могъл ефективно да представи своето становище.

103. Комисията смята, второ, че тя не е нарушила процесуалните права на ищеца като не му е съобщила окончателната версия на задълженията на P&G за целите на отпращането на покана за негови забележки по тях. На първо място, за разлика от

предприятията, указани в член 18, параграф 1 от Регламент № 4064/89, трети страни нямат правото на изслушване на всички етапи от производството, на които се разглежда една концентрация. Нещо повече, окончателните задължение на P&G вземат напълно предвид забележките на трети страни и по-специално тези на ищеца, тъй като процесуалните разпоредби за продажбата на Camelia са укрепени и третите страни са подчертали през цялото производство, че първоначалния задължение на P&G да продаде различната от търговската марка Camelia дейност на VPS е незначително. Комисията прави заключение от това, че тя не е била задължена да се консултира с третите страни във връзка с окончателната версия на задълженията, тъй като, особено като се имат предвид техните предходни забележки, тя приема, че тези задължения не допускат никакъв риск от създаването на господстващо положение. Приемането на противен подход би направило невъзможно спазването от страна на Комисията на сроковете, предвидени в Регламент № 4064/89.

104. P&G смята, че в съответствие с член 18, параграф 4 от Регламента, трети страни не разполагат с повече от правото да получат основна информация относно съобщената операция и че от Комисията по никакъв начин не се изисква да им изпраща, за техните забележки, предложените задължения, които са изготвени в хода на производството. Комисията, следователно, е позволила на третите страни да изложат своите становища в степен, която надхвърля нейните задължения в съответствие с Регламент № 4064/89. Освен това, ищецът не е показал, че, ако процедурата на консултиране е била проведена по различен начин, условията от решението биха били различни; следователно, не е показано наличието на какъвто и да било процесуален недостатък.

Заклучения на Съда

105. Съдът отбелязва като начало, че ясно следва от разпоредбите на член 18 от Регламент № 4064/89 относно „изслушването на страните и на трети лица”, че процесуалното положение на трети страни, такива като ищеца, не може да се равнява на това на заинтересованите лица, предприятия и сдружения на предприятия, указани в този член, първите три параграфа. Докато заинтересованите от въпросната концентрация лица, именно страните по проектоконцентрацията, предоставяна за разглеждане от страна на Комисията, се ползват от специфични гаранции, предвидени в тези разпоредби, за да се гарантира, че техните права на защита са спазени в хода на административното производство, то член 18, параграф 4, обратното, предоставя на трети страни, тъй като те просто могат да пострадат само от случайни последици от решението, само правото на изслушване от Комисията, при условие че те са поискали това и са показали, че имат достатъчен интерес за тази цел (по дело T-96/92 CCE de la Société Générale des Grandes Sources и други/Комисия, Recueil стр. II-1213, точка 56; и решението по делото Dan Air, упоменато по-горе, точка 81).

106. Обратно на твърденията на ищеца, това тълкуване се потвърждава от решението по делото Ancides/Комисия, упоменато по-горе, в което се поддържа, че

отговарящи на изискванията трети страни не могат да бъдат равнопоставени на заинтересованите лица в контекста на Регламент № 17, чийто член 19, параграф 2 изрично предвижда, със сходни клаузи като тези на член 18, параграф 4 от Регламент № 4064/89, за трети страни, които имат достатъчен интерес, трябва да бъдат изслушани само по тяхно искане (вж. също така CCE de la Société Générale des Grandes Sources, упоменато по-горе, тока 56). Фактът че, в това дело, третата страна не е поискала да бъде изслушана в производството пред Комисията, е ирелевантно за въпроса що се отнася до това кои разпоредби са приложими спрямо трети страни в контекста на Регламент № 4064/89. Подобно е, твърдението на ищеца, че решенията по делата BAT и Reynolds и Matra Hachette, упоменати по-горе, които засягат достъпа на трети страни до преписката по делото, не могат по никакъв начин да оспорят факта, че в съответствие с Регламент № 4064/89 само член 18, параграф 4 се прилага спрямо трети страни.

107. Следва, че ищецът, в качеството му на трета страна по производството, не може да се позове на гаранции, идентични на тези, предоставени на заинтересовани лица и, по-специално, правата които са им предоставени по силата на член 18, параграфи 1 и 3, който предвижда, *inter alia*, че на тези лица трябва да се предостави възможността, преди приемането на каквото и да е решение, взето в съответствие с член 8, параграф 2, алинея 2 „на всеки етап от производството до момента на консултиране на Консултативния комитет, да изложат своите становища относно възраженията срещу тях” и че „Комисията трябва да основе своето решение само на възраженията, на които страните са могли да представят своите забележки”.

108. Обаче, въпреки че процесуалните права на трети страни не са толкова обширни като правата, предоставени на заинтересованите лица, за да се гарантират техните права на защита, при все това е налице фактът, че, доколкото те показват достатъчен интерес, отговарящите на изискванията трети страни имат правото в съответствие с член 18, параграф 4 от Регламент № 4064/89 на изслушване, ако са поискали това. За тази цел, член 15, параграф 1 от Регламент № 2367/90 заявява, че ако трети страни, които показват достатъчен интерес, кандидатстват за изслушване в съответствие с член 18, параграф 4 от Регламент № 4064/89, „Комисията ще ги уведоми писмено относно естеството и предмета на производството и ще определи срок, в чиито рамки те могат да изложат своите становища”. В съответствие с член 15, параграф 2 „третите страни, указани в параграф 1 по-горе, излагат своите становища писмено или устно в рамките на определения срок. Те могат да потвърдят своите устни изложения в писмен вид”. От друга страна, когато трети страни, показващи достатъчен интерес, не поискат изслушване, член 15, параграф 3 предвижда, че Комисията „може ... да (им) предостави възможността да изразят своите становища”, но не Ж налага никакво задължение да представи информация.

109. От тези разпоредби следва, че като цяло, предприятията - трета страна, които са конкуренти на страните по концентрацията, имат правото на изслушване от Комисията, ако поискат това, за да изложат своите становища относно увреждащите ги последици от уведомения план за концентрацията, но такова право

при все това не трябва да се съгласува със спазването на правата на защитата и с основната цел на регламента, която е да се гарантира ефективността на контрола, както и правната сигурност за предприятията, спрямо които се прилага регламентът (вж., например, определението на председателя на Първоинстанционния съд по дело T-322/94 R Union Carbide/Комисия, Resueil стр. II-1159, точка 36).

110. В контекста на тази система за защита на съответните права на заинтересованите страни и трети страни, в който, следователно, е необходимо да се определи дали в настоящото дело процесуалните права на ищеца не са били спазени, поради това, че навярно той не е бил поставен в положение, в което ефективно да изложи своите становища относно задълженията, направени от P&G. В тази връзка, ищецът твърди, че той не е разполагал с достатъчен период от време, в чиито рамки да коментира предложенията, направени от P&G на 15 юни 1994 г. и че той не е бил консултиран относно окончателната версия на задълженията, в съответствие с които на P&G е разрешено да запази различната от търговската марка *Camelia* дейност.

111. Съдът намира, първо, че, както е ясно от преписката по делото, преди да бъде уведомен от Комисията на 15 юни 1994 г. за предложените задълженията, представени от P&G, ищецът, като отговарящ на изискванията за трета страна, е тясно свързан с производството и по-специално е получил, след отправеното от негова страна искане изслушване в съответствие с член 15, параграф 1 от Регламент № 2367/90, копие от изложението на възражения, адресирано до P&G, от което е видно, че придобиването на VPS от P&G и неговата търговска марка *Camelia* би могло да доведе до създаването на господстващо положение на немския пазар за дамски превръзки. В добавка към писмата, които то изпраща на Комисията, ищецът също така участва във формалните изслушвания, които се проведоха на 25 и 26 април и 6 май 1994 г. и на първото от тези изслушвания подчерта, *inter alia*, опасностите от придобиването на *Camelia* от P&G.

112. Съдът след това посочва, че именно в този контекст, в който е видно, че придобиването на търговията с марка *Camelia* на VPS от страна на P&G съставлява, както с оглед на становището на Комисията, така и на това на ищеца, съществена пречка пред разрешаването на предложената концентрация, че чрез факс с дата от 15 юни 1994 г. Комисията изпраща на ищеца, въз основата на член 15 от Регламент № 2367/90, не-поверителна версия на предложеното задължение на P&G да не придобива търговската марка *Camelia* на VPS и че тя е поискала от него да изложи своето становище преди 20 юни 1994 г. Видно е от преписката по делото, в своето писмо от 17 юни ищецът е могъл да представи съществени забележки относно задължението, предложен от P&G и че той е поискал, по-специално, изменения в разпоредбите за отделянето, някои от които във връзка с възможностите на потенциалния купувач и нуждата да се избере купувача след предварителното разрешение от страна на Комисията и да се гарантира независимостта на активите на търговската марка *Camelia*, са приети по същество в окончателната версия на задълженията.

113. При тези обстоятелства, и като се има предвид фактът, че член 15, параграф 2 от Регламент № 2367/90 не предвижда никакво специално задължение във връзка с продължителността на периода, определен от Комисията, Съдът смята, че простият факт, че ищецът е разполагал само с период от два работни дни, в рамките на който да направи своите забележки относно измененията, предложени от P&G в плана не е, в настоящото дело, такъв, че да показва, че Комисията не е спазила неговото право на изслушване в съответствие с член 18, параграф 4 от Регламент № 4064/89. Това тълкуване с още по-голямо основание се налага, тъй като, независимо от легитимния интерес на отговарящите на изискванията трети страни да бъдат изслушани може да изисква от тях да им бъде предоставен достатъчен период за тази цел, подобно изискване трябва при все това, да бъде адаптирано спрямо нуждата за бързина, която е характерна за общата схема от Регламент № 4064/89 и която изисква от Комисията да спазва строги срокове за приемането на окончателното решение, неспазването на които правят операцията съвместима с общия пазар (вж. решението по дело Dan Air, упоменато по-горе, точка 67, и определението на председателя на Първоинстанционния съд по дело T-96/92 R CCE de la Société Générale des Grandes Sources и други /Комисия, Recueil, стр. II-2579, точка 30).

114. Следва, че искът, за който е бил предоставен на ищеца недостатъчен срок, в който да изложи своите становища относно предложените от P&G задължения, е неоснователен.

115. Що се отнася до неизпращането на ищеца, за предварителното му мнение, на окончателната версия на задълженията, направени от P&G с оглед изменението на първоначалния план за концентрацията, Съдът изтъква, че, чрез този иск, ищецът твърди по същество, че той не е бил спомогнат да бъде изслушан относно придобиването от страна на P&G на различната търговска марка Camelia. В тази връзка, трябва да се изтъкне, че предложените задължения от страна на P&G, изпратени на ищеца на 15 юни 1994 г., не съдържат никакво твърдение относно различната търговска марка Camelia, дейност на VPS и че едва с писмо от 16 юни 1994 г. P&G потвърждава на Комисията оттеглянето на своята първоначална оферта да не придобива този бизнес, въпреки че ищецът не е бил изрично уведомен относно този факт от Комисията.

116. Обаче, Съдът отбелязва, първо, че независимо от липсата на каквато и да е разпоредба, предвиждаща това да се случи спрямо различната от търговска марка Camelia, дейност в предложените от P&G задължения, изпратени на ищеца на 15 юни 1994 г., ищецът не е могъл законово да очаква на тази дата P&G да запази своя първоначален задължение да не придобива различната от търговската марка Camelia, дейност на VPS или че Комисията ще одобри неговия план за концентрацията при спазване на условието, че това задължение ще бъде спазено.

117. Първо, както е видно от точка 10 на изложението на възражения, адресирано до P&G, на което ищецът е поканен да изложи своето становище, P&G изрично

уточнява, че тази оферта за задължение ще бъде запазена доколкото операцията бъде обявена за съвместима в уведомения вид, така че всяко последващо изменение на първоначалния план за концентрацията по необходимост да замества това задължение, предложен от P&G по време на нотифицирането. Нещо повече, Съдът смята, че ищецът не е представил никакви доказателства, които да показват, че Комисията е показала по време на производството, че тя има намерение да разреши операцията, само при условие че цялата търговска на VPS с женски хигиенни стоки бъде отделен. Обратното, ясно е, че самият ищец е изтъкнал на Комисията, че първоначалното предложение не е подходящо, тъй като тя е посочила в своите забележки от 31 януари 1994 г., че „предложените от P&G промени не са от такова естество, че да намалят неговото господстващо положение на немския пазар за дамски превръзки, особено предвид намаляващия и почти маргинален дял на продукти под търговските марки Blümia и Femina”. Тези фактори, следователно, показват, че, по времето когато е бил уведомен за задълженията, предложени от P&G на 15 юни 1994 г., ищецът е притежавал цялата релевантна информация за целите на излагането на своето становище и че тежестта, следователно, лежи върху него да изложи своето положение що се отнася до адекватността или неадекватността на предложените задължения.

118. Съдът намира, второ, че в своето писмо от 17 юни 1994 г., упоменато по-горе, ищецът на практика изразява желание P&G да се ангажира да отдели от себе си целия дамски хигиенна дейност на VPS на един отделен купувач, за да може последния да разполага с достатъчна тежест, за да се конкурира ефективно на пазара, което, при обстоятелството по това дело, по необходимост означава, че ищецът се противопоставя на позволяването на P&G да запази различната от търговска марка Camelia дейност на VPS. Това тълкуване се потвърждава от собствените забележки на ищеца по време на изслушването, именно че той, следователно, е могъл да изложи своето становище относно нуждата P&G да отдели от себе си търговската марка Camelia и различната от търговската марка Camelia дейност на VPS.

119. Следователно, ясно е, че в настоящото дело, ищецът е могъл да изложи своята позиция относно обхвата и естеството на задълженията, които то смята, че трябва да бъдат направени от P&G и наложени от страна на Комисията като условие или задължение, за да се приеме операцията за съвместима с общия пазар. Като се имат предвид по-горе упоменатите принципи, Съдът смята, че легитимният интерес на отговарящите на изискванията трети страни, подобни на ищеца, да изложат своите становища относно вредните последици от концентрацията спрямо конкуренцията е изцяло защитен, когато, както в настоящото дело, те са поставени в положение, въз основа на цялата информация, която им е съобщена от Комисията по време на производството, започнато в съответствие с член 6, параграф 1, буква в) от Регламент № 4064/89 и, по-специално, на офертите за задължения, представени от засегнатите предприятия, за да изложат своите становища относно измененията, предложени на плана за концентрацията с оглед на отстраняването на наличните сериозни съмнения що се отнася до неговото съответствие с общия пазар. В подобен случай, е налице достатъчна гаранция, че съображенията, представени от

конкурентните трети страни могат, в подходящите случаи, да бъдат взети предвид от Комисията при определянето на това дали концентрацията съответства на правото на Общността и, по-специално, дали задълженията, предложени от засегнатите предприятия, изглеждат достатъчни за тази цел.

120. Противно на твърденията на ищеца, от Комисията също така не се изисква в съответствие с член 18, параграф 4 от Регламент № 4064/89 да изпраща на отговарящи на изискванията трети страни, за техните предварителни коментари, окончателните условия на задълженията, представени от засегнатите предприятия въз основа на повдигнатите от Комисията възражения като следствие, *inter alia*, на забележките, получени от трети страни във връзка с предложените задължения, предложени от въпросните предприятия. Както току-що беше заявено (точка 107, упомената по-горе), отговарящите на изискванията трети страни не се ползват от гаранции, които да са идентични на тези, предоставени на заинтересовани лица, за да гарантират, че са спазени техните права на защита в хода на производството пред Комисията. По-специално, на тези лица член 18, параграф 1 само предоставя възможност, на всеки етап от производството до момента на консултиране на Консултативния комитет, да изложат своите становища относно възраженията срещу тях, по-специално, когато Комисията предвижда, както в настоящото дело, допълнителни условия и задължения към своето решение, в съответствие с член 8, параграф 2, алинея 2 от Регламент № 4064/89, които са предназначени да гарантират, че засегнатите предприятия спазват задълженията, които те са поели. Следва, че само засегнатите предприятия и другите заинтересовани лица, трябва – тъй като по правило те са единствените адресати на наложеното условие – да бъдат поставени в положение, в което те да могат ефективно да изложат своите становища относно възраженията, повдигнати относно предложените задължения, за да могат, ако така пожелаят, да направят необходимите изменения в тях и да гарантират спазването на техните права на защита.

121. Също така не е възможно да се приеме довода на ищеца, че подобно на авторите на исковите молби по смисъла на член 3, параграф 2 от Регламент № 17, отговарящите на изискванията трети страни трябва да бъдат уведомени относно изхода на преговорите, започнати от Комисията със засегнатите предприятия. В своето решение по делото ВАТ и Reynolds/Комисия, упоменато по-горе, на което се позовава ищецът, Съдът на ЕО поддържа, че правата на ищите са били напълно спазени, тъй като, за да ги подпомогне да представят всякакви допълнителни забележки, те са били уведомени чрез писма, изпратени им в съответствие с член 6 от Регламент № 99/63/ЕИО на Комисията от 25 юли 1963 г. относно изслушванията, предвидени в член 19, параграфи 1 и 2 от Регламент на Съвета № 17 (ОВ L 127, стр. 2268, по—нататък „Регламент № 99/63“) относно изхода на преговорите, като се имат предвид Комисията възнамерява да затвори преписката по делото по техните иски молби. Съдът отбелязва, че в настоящото дело версията на задълженията, адресирани до ищеца, за да може той да изложи своето становище също така съответства на това, което по мнението на Комисията е достатъчно за издаването на предвидената декларация за съответствие и че последващите изменения са предназначени специално да вземат предвид

допълнителните забележки на трети страни и на Консултативния комитет. Следователно, доводът на ищеца, основано от решението по делото ВАТ и Reynolds/Комисия, упоменато по-горе, не показва, че Комисията не е спазила неговите процесуални права. Освен това, и във всеки случай, доколкото Регламент № 4064/89 не предвижда никаква производство по исковите молби за целите на установяването на наличието на нарушение на нормите от договора, Съдът смята, че не може да бъде направена аналогия в този случай между правата на трети страни и правата на ищите в контекста на Регламент № 17 нито, *a fortiori*, между разпоредбите на член 15 от Регламент № 2367/90 и член 6 от Регламент № 99/63.

122. От всичко предходно следва, че ищецът не може да се позовава на своето право на изслушване за целите на член 18, параграф 4 от Регламент № 4064/89.

123. Следва, че вторият иск следва да се отхвърли.

Третото правно основание: материални изменения на нотифицирането

Доводи на страните

124. Ищецът твърди, че Комисията е нарушила членове 6 и 8 от Регламент № 4064/89 и раздел I към Регламент № 2367/90, във връзка с уведомлението, като е позволила на P&G да замести своя първоначалното задължение относно различната от търговска марка Camelia дейност със своето задължение да не придобива контрол на търговската марка Camelia на VPS. Това е било веществено изменение на уведомлението доколкото, според ищеца, първоначалното задължение на P&G във връзка с различната от търговска марка Camelia дейност на VPS съставлява, по същия начин като неговото задължение да не придобива контрол над неговата дейност с „бебешки пелени”, съставна част от нотифицирането. Нещо повече, това изменение обхваща радикална промяна в стратегията на P&G, която му помага да ориентира концентрацията към сектора на хартиените кърпи, при запазване на един незначителен пазарен дял в сектора на женската хигиена. Ищецът прави заключение от това, че Комисията има задължение да отхвърли измененията в уведомлението, представено от P&G и да поиска ново уведомление, което единствено се занимава с отделянето на търговска марка Camelia, в съответствие с член 6 от Регламента, който изисква Комисията да разгледа една концентрация в съобщената форма.

125. Комисията твърди, че нейното решение да не изисква от P&G да препродаде различната от търговска марка Camelia дейност и че P&G, следователно, не е изменило детайлите по концентрацията чрез оттеглянето на своите първоначални задължения. Тя твърди, че в съответствие с член 8, параграф 2, алинея 2 от Регламент № 4064/89 тя може да наложи само условия и задължения, които са строго необходими за разрешаването на една концентрация и че тя има право да не приема, като условие, един първоначалното задължение, предложено от дадено предприятие ако, като се имат предвид последващите, по-съществени задължения, първоначалното задължение не изглежда необходимо. Този подход още повече се

оправдава в настоящото дело, тъй като Комисията е поддържала по време на производството, че първоначалното задължение на P&G във връзка с различната от търговска марка Camelia дейност не може да разреши проблема за конкуренцията на съответния пазар и конкурентите, включително ищецът, самите те са изтъкнали незначителния обхват на това задължение.

126. P&G твърди, че нотифицирането засяга неговото придобиване на цялата дейност на VPS в женския хигиенен сектор и съдържа цялата необходима информация, както що се отнася до търговската марка Camelia, така и до различната от търговската марка Camelia дейност. Нещо повече, налице е ясно ограничение, в контекста на концентрацията, между „женска хигиенна” дейност и „бебешка хигиенна” дейност, тъй като само вторият е преобразуван в отделно правно образувание преди финализирането на продажбата да стане окончателна. Нещо повече, офертата, в нотификацията, да не се придобива контрол на различния от търговската марка Camelia дейност е предмет на изричното условие, че предварително ще е налице решение, което да разрешава операцията в съответствие с член 6, параграф 1, буква б) от Регламент № 4064/89; следователно, то би се погасило след започването на производството в съответствие с член 6, параграф 1, буква в) от Регламента, както се потвърждава от писмото, което то изпраща на Комисията на 16 юни 1994 г.

Заклучения на Съда

127. В съответствие с Регламент № 4064/89 започването на производство въз основата на член 6, параграф 1, буква в) съставлява, *inter alia*, възможността за засегнатите предприятия да изменят първоначалния план за концентрацията, за да разпръснат сериозните съмнения на Комисията относно съответствието на концентрацията с общия пазар. Съдът отбелязва в тази връзка, че така предоставената възможност на засегнатите предприятия да изменят съобщения план е изрично предвидена от член 8, параграф 2 от Регламента, който заявява, че Комисията трябва да издаде решение, обявяващо концентрацията за съвместима с общия пазар „когато (тя) намира, че, след изменението от засегнатите предприятия при необходимост, една уведомена концентрация отговаря на предвидения в член 2, параграф 2 критерий”, и че тя „може да добави към своето решение условия и задължения, предназначени да гарантират, че засегнатите предприятия отговарят на задълженията, които са поели по отношение на Комисията, с оглед изменението на първоначалния план за концентрацията”.

128. Следва, че член 6 от Регламент № 4064/89, в съответствие с който Комисията „разглежда уведомлението”, за да определи, по-специално, дали съобщената концентрация повдига сериозни съмнения относно своето съответствие с общия пазар, не може да се тълкува, както по същество твърди ищецът, като изискващ от Комисията да откаже изменения, направени от страна на засегнатите предприятия в съобщения план за концентрацията план и да изисква ново уведомление.

129. Доводът на ищеца в смисъл, че оттеглянето от страна на P&G на задължението, предложено при нотифицирането на концентрацията, да не придобива контрол над различната от търговска марка Camelia дейност, съставлява едно веществено изменение на нотифицирането, по никакъв начин не е от такова естество, че да показва, че Комисията не е спазила разпоредбите на членове 6 и 8 от Регламент № 4064/89 и тези на раздел I към Регламент № 2367/90.

130. Първо, критерият за твърдяното веществено естество на измененията, направени в уведомлението, сам по себе си е ирелевантен, тъй като подобна вероятност изрично се предвижда от разпоредбите на раздел I към Регламент № 2367/90, чийто член 3, параграф 2 предвижда, че „веществените промени във фактите, уточнени в уведомлението, които съобщаващите страни знаят или трябва да са знаели трябва да бъдат съобщени на Комисията доброволно и незабавно”.

131. Нещо повече, в настоящото дело, Съдът смята, че задължението, предложено от P&G в неговата нотификация във връзка с различната от търговска марка Camelia дейност на VPS, не съставлява разпоредба, която е присъща за нотифицирания план за концентрацията, за разлика от тази във връзка с търговията с „бебешки пелени” на VPS. Както е ясно от решението и от изложението на възраженията, адресирани до P&G, за разлика от задължението да не се придобива търговията с „бебешки пелени” на VPS, това предложено задължение не е нито част от споразуменията за придобиване, сключени между страните по концентрацията, нито е предмет на частично изпълнение. Напротив, то съставлява едностранна оферта от страна на P&G, към което се прибавя едно допълнително споразумение между страните, засягащо единствено определението на тази дейност уговорка за всяка негова продажба. Съдът отбелязва, освен това, че когато е започнато производството в съответствие с член 6, параграф 1, буква в) от Регламент № 4064/89 изрично се предвижда, че предложените задължения ще се запази само доколкото концентрацията бъде одобрена в съобщената форма.

132. Накрая, Съдът отбелязва, че ищецът не е представил каквито и да било убедителни доказателства, които до оспорят факта, че в хода на разглеждането на така съобщения план Комисията е разполагала с цялата необходима информация относно различната от търговската марка Camelia дейност за целите, по-специално, на оценката на значението на пазарните дялове на този дейност и определянето на това дали първоначалното задължение, така предложено, е уместно, за да предотвратят създаването на господстващо положение за P&G на съответните пазари. В тази връзка, чрез писмо от 14 февруари 1994 г. P&G представят на Комисията точни данни относно пазарните дялове на тази дейност и, в контекста на изложението на възражения, адресирано до P&G относно съобщения план, Комисията взема предвид значението на тази търговска дейност на пазара. Следователно, простото заместване на дейностите, които трябва да бъдат продадени и изменението на така предложените задължения не променя обективните данни относно значението на тези дейности, които Комисията е събрала в контекста на уведомлението и в производството, при което се разглежда плана за концентрацията.

133. Съдът смята, че твърдението, че промяната на задълженията на P&G съставлява веществено изменение на промишлено равнище, не е релевантно в контекста на настоящия иск, тъй като целта на всяко изменение на плана за концентрацията от засегнатите предприятия, в съответствие с член 8, параграф 2 от Регламент № 4064/89, е точно, за да опосредства извършването на промени във връзка с икономическото въздействие на концентрацията, за да я направи в съответствие с общия пазар. Въпросът дали Комисията е извършила явни грешки в оценката като приема така направените изменения в първоначалния план за концентрация, поради това, че тя вероятно е подценила пазарните дялове на различната от търговската марка Camelia дейност, е въпрос, който попада единствено в рамките на оценката на материалната законност по същество, от решението.

134. Следователно, третият иск трябва да се отхвърли.

Четвъртия иск: непредоставяне на достатъчни и разумни срокове

Доводи на страните

135. Ищецът твърди, че Комисията не е предвидила достатъчни и разумни срокове преди да приеме решението и че, при това, тя е нарушила общите принципи на правото на Общността и член 10, параграф 4 от Регламент № 4064/89, четен заедно с член 9 от Регламент № 2367/90.

136. Първо, ищецът се оплаква, че Комисията е приела задълженията, предложени от P&G, въпреки забавянето, с което те са били депозирани. Като препраща към мнението на генерален адвокат Warner по съединени дела 6/73 и 7/73 Istituto Chemioterapico Italiano и Commercial Solvents/Комисия, Recueil, стр. 223, той твърди, че указанията от Комисията срокове в хода на производството по контрола на сливанията трябва да съблюдават принципите за пропорционалност, ефективност и *audi alteram partem*. В настоящото дело, предоставеното време на P&G да представи нови задължения е непропорционално във връзка с това предоставяне на трети страни и Консултативния комитет да представят своите забележки. Комисията позволява на P&G да депозира нови задължения практически в края на четиримесечния период, предвиден в Регламент № 4064/89, именно на 15 и отново на 20 юни 1994 г., докато третите страни са разполагали само с два дни в рамките на които да коментират по предложенията на P&G. Нещо повече, при приемането на Регламент (ЕО) № 3384/94 от 21 декември 1994 г. относно уведомленията, сроковете и изслушванията, предвидени в Регламент № 4064/89 (ОВ L 377, стр. 1), Комисията признава, че периодът в чиито рамки P&G е изискал разглеждането на предложените задължения, съставлява злоупотреба.

137 Второ, ищецът твърди, че, като не е отхвърлила закъснелите задължения на P&G, Комисията най-малкото е трябвало да се въздържа от изместването напред на датата на приемане на окончателното Решение от 27 юни на 21 юни 1994 г.

Следването от Комисията производство още повече е неразумно, тъй като, предвид на обстоятелствата, за които е отговорен Р&G, член 10, параграф 4 от Регламент № 4064/89 изисква от него да суспендира четиримесечния период, установен в член 10, параграф 3, за да събере допълнителна информация или да нареди разследване на предоставените задължения.

138 Комисията посочва, че разглежданите задължения са Ж предложени от Р&G на 10 юни 1994 г., иначе казано, 17 дни преди изтичането на периода, предвиден от закона за приемането на решението. Според Комисията, следователно не е било налице сериозно основание тя да отхвърли тези предложения по собствена инициатива, особено тъй като нито Регламент № 4064/89, нито Регламент № 2367/90, които са се прилагали към материалното време, предвиждат период, в чиито рамки да се направят офертите на задълженията. Тя също така не може да предпише подобен период в очакване, без да наруши легитимните очаквания на Р&G. Комисията смята, нещо повече, че разпоредбите на член 10, параграф 4 от Регламент № 4064/89 не са приложими в този случай, тъй като тя заема становището, че тя разполага с всички доказателства, които Ж помагат да приеме своето решение и че от нея, следователно, се изисква да вземе решение, тъй като е ясно, че са били отстранени сериозните съмнения, указани в член 6, параграф 1, буква в).

139. Р&G приема твърденията на Комисията във всички съществени отношения.

Заклучения на Съда

140. Що се отнася до, първо, исковата молба, че задълженията на Р&G са депозираны много късно, Съдът отбелязва, че нито Регламент № 4064/89, нито Регламент № 2367/90, който тогава е в сила, поставя възможността, предоставена на засегнатите предприятия да предложат задължения, за да изменят съобщения план за концентрацията под условието на съблюдаването на предварително установен срок. Установено право е, че законността на една оспорена мярка трябва да се оценява въз основа на фактите и правото, такива, каквито те са били към момента на приемането на мярката (вж. съединени дела 15/76 и 16/76 Франция/Комисия, Recueil, стр. 321, параграф 7, и съединени дела T-79/95 и T-80/95 SNCF и British Railways/Комисия, Recueil, стр. II-1491, точка 48, и по дело T-115/94 Opel Austria/Съвет, Recueil, стр. II-39, точка 87). Съответно, твърдението, което следва от разпоредбите на последващия регламент, Регламент № 3384/94, че задълженията, предложени от Р&G трябва да се приемат като неоснователно закъснели не е от значение за твърдението, че от Комисията се е изисквало да отхвърли измененията, направени от засегнатите предприятия, в първоначалния план за концентрацията.

141. Що се отнася до твърдението, че сроковете, установени за различните участници в производството са били твърде кратки, Съдът изтъква, първо, че Р&G представя своите предложени задължения на Комисията на 10 юни 1994 г., иначе казано, 17 дни преди изтичането на периода, предписан от член 10, параграф 3 от

Регламент № 4064/89, като правилата за изчисляването на този период са установени в раздел II към Регламент № 2367/90. Като се има предвид фактът, че въпросните задължения, във връзка с продажбата на една трета страна на търговска марка *Camelia*, удовлетворяват същественото изискване, поставено от Комисията по време на производството за разрешаването на планираната концентрация, Съдът смята, че Комисията не е могла да откаже разглеждането им при липсата на изрична разпоредба в Регламент № 4064/89 и Регламент № 2367/90 относно периодите, в чиито рамки засегнатите предприятия могат да представят задължения, с оглед изменението на първоначалния план за концентрацията.

142. Нещо повече, както Съдът е установил в хода на неговото разглеждане на първите два иска в това дело, Консултативният комитет е могъл да произнесе своето мнение по изменения план за концентрацията, напълно запознат с фактите, а ищецът е бил поставен в положение да изложи своето становище относно задълженията, предложени от P&G, така че предоставеното им време в този случай не може да се разглежда като не адекватно.

143. Следва, че не е било показано, че, при обстоятелствата на настоящото дело, Комисията е надхвърлила границите на подходящото и необходимото за постигането на преследваната цел, която, в съответствие с Регламент № 4064/89, е да се гарантира ефективността на контрола и правната сигурност за засегнатите предприятия и, за тази цел, да се спазват строгите срокове (вж. определението по дело *SCE de la Société Générale des Grandes Sources* и други/Комисия, упоменато по-горе, точка 30).

144. Що се отнася до, второ, жалбата, основаваща се на периода, в чиито рамки Комисията приема решението, Съдът отбелязва, че по силата на член 10, параграф 2 от Регламент № 4064/89 „решенията, взети в съответствие с член 8, параграф 2 относно съобщените концентрации трябва да се вземат веднага след като стане видно, че сериозните съмнения, указани в член 6, параграф 1, буква в) са били отстранени, особено като следствие от измененията, направени от засегнатите предприятия, и не по-късно от крайния срок, предвиден в параграф 3”, иначе казано, период, който не надхвърля четири месеца от датата, на която е започнато производството. Нещо повече, член 10, параграф 4 от Регламента предвижда, както следва: „Периодът, установен от параграф 3 по изключение ще бъде суспендиран, когато, поради обстоятелства, за които отговаря едно от предприятията, участващи в концентрацията, Комисията е трябвало да поиска информация чрез решение в съответствие с член 11 или да нареди разследване чрез решение в съответствие с член 13”. Член 9 от Регламент № 2367/90 установява конкретните случаи, указани в член 10, параграф 4 и нормите за суспендирането на периода.

145. От тези разпоредби следва, че суспендирането на периода може да бъде наредено само доколкото Комисията смята, че тя не притежава цялата информация, която Ж е необходима, за да приеме своето решение. Тъй като Комисията приема, в настоящото дело, при упражняването на поверената Ж за тази цел преценка, че тя разполага с цялата информация за целите на приемането на решение, Съдът смята,

че Комисията не може, без да нарушава член 10, параграф 4 от Регламент № 4064/89, да суспендира предписания четиримесечен период просто поради това, че P&G е представил своите предложени задължения по време, което вероятно е неразумно късно, а че, обратното, от нея се е изисквало да приеме своето веднага, след като Ж стане видно, че са били отстранени сериозните съмнения относно сделката. Следователно, доводът на ищеца, че от Комисията се е изисквало да суспендира периода, предвиден в член 10, параграф 3 от Регламент № 4064/89 или, най-малкото – да не приема своето решение шест дни преди края на този период, не може да се приеме.

146. От всичко предходно следва, че четвъртият иск трябва да се отхвърли.

Петият иск: липса на обосновка

Доводи на страните

147 Ищецът смята, че Комисията е нарушила член 190 от Договора за ЕИО като не е изложила в решението причините, които са я накарали да приеме замяната на първоначалните задължения на P&G във връзка с отделянето на различната от търговска марка Camelia дейност на VPS от тези във връзка с отделянето на търговска марка Camelia. Освен това, решението не съдържа никакъв икономически анализ на последиците от придобиването от страна на P&G на различната от търговска марка Camelia дейност, което, според ищеца, се дължи на пропуската на Комисията да вземе надлежно предвид данните във връзка с немския пазар във връзка с търговските марки – собствен етикет.

148. Комисията отбелязва, че е установено право (по дело 41/69 ACF Chemiefarma /Комисия, Recueil, стр. 661; по дело T-44/90 La Cinq/Комисия, Recueil, стр. II-1), че не се изисква да се отговори на всяка фактическа или правна точка, повдигнати от всяка заинтересована страна и, *a fortiori*, от трети страни по време на административното производство, а че е достатъчно ако тя изложи фактите и правните съображения, които са от решително значение в контекста на решението. В настоящото дело, тя подчертава, по време на цялото производство, върху ограниченото и неефективно естество на първоначалните задължения на P&G's и също така очертава в решението причините, поради които задълженията във връзка с отделянето на търговска марка Camelia Ж се струва необходимо и достатъчно за това концентрацията да не е в съответствие с общия пазар.

149. P&G смята, че Комисията правилно е изложила в точка 187 от Решението причините, поради които тя не намира, че е необходимо да изиска от P&G да отдели от себе си различната от търговска марка Camelia дейност, както и търговската марка Camelia.

Заклучения на Съда

150. Що се отнася до възраженията, че е налице липса на мотивиране във връзка с промяната на задълженията, предложени от P&G, съдът отбелязва, преди всичко, че е установено право, че, независимо че в съответствие с член 190 от Договора Комисията е задължена да изложи съображенията, на които се основават нейните решения, като упоменава фактическите и правните елементи, които съставляват правната основа за въпросната мярка и съображенията, които са я накарали да приеме своето решение, от нея не се изисква да обсъжда всички фактически и правни въпроси, повдигнати от всяка страна по време на административното производство (вж. по дело T-2/93 Air France/Комисия („ТАТ”), Recueil, стр. II-323, точка 92). Нещо повече, въпросът дали едно изложение на съображения отговаря на изискванията на член 190 от Договора трябва да се оценява с оглед не само на неговото съдържание, но също така на неговия контекст и на всички правни норми, регламентиращи въпросната материя (вж. по дело C-56/93 Белгия/Комисия, Recueil, стр. I-723, точка 86, и Skibsværftsforeningen и други/Комисия, упоменато по-горе, точка 230).

151. В настоящото дело, Съдът смята, че изложението на причините за решението ясно показва съображенията, поради които Комисията приема, че придобиването от страна на P&G на различната от търговската марка Camelia дейност на VPS не би могло да доведе до създаването на господстващо положение за P&G в Германия или до укрепването на подобно положение в Испания, така че задължението, предложено от P&G, да отдели от себе си търговската марка Camelia, Ж се струва достатъчен за това концентрацията да бъде обявена в съответствие с общия пазар.

152. В точка 187 от Решението (вж. точка 54 по-горе), след като отбелязва промяната на търговските марки, които P&G иска да отдели от себе си, Комисията излага в една таблица структурата на пазара за дамски превръзки в Германия и в Испания след концентрацията, като взема предвид придобиването от страна на P&G на различната от търговската марка Camelia дейност на VPS и продажбата на Camelia на една трета страна. Въз основа на това тя установява, че при все че P&G увеличава своя пазарен дял на немския пазар с 6, 9 %, при което достига съвкупен дял от 43, 2 % (по стойност), това увеличение единствено се дължи на придобиването на различната от търговската марка Camelia дейност на VPS (именно не водещите търговски марки), докато неговата търговска марка Always би била предмет на конкуренция от страна на двама значими доставчика на водещи) търговски марки превръзки, именно Camelia и Johnson & Johnson, всяка от които има пазарни дялове от съответно по 24,5 % и 13, 4 %. При тези обстоятелства, като също така отбелязва, че пазарният дял на P&G в Испания би нараснал само с 0, 1 %, Комисията прави заключението, че „задълженията, предложени от P&G по отношение на женската хигиенна дейност с търговската марка Camelia на VPS са достатъчни, за да предотвратят създаването или укрепването на едно господстващо положение на немския и испанския пазари, или на практика навсякъде другаде в Европейската икономическа зона” (точка 187 от Решението), което съставлява достатъчно изложение на причините за нейното решение.

153. Нещо повече, тъй като всяка част от решението трябва да се разбира, като се имат предвид другите (по дело T-150/89 Martinelli/Комисия, Recueil, стр. II-1165, точка 66), мотивирането на Комисията в смисъл, че, след продажбата на Camelia и по този начин замяната на задълженията, P&G ще бъде възпрепятствано да придобие господстващо положение в Германия, е логичното заключение на нейната оценка, *inter alia*, в точки 43, 44, 92, 114 и 125 от Решението, според които мощта на дружествата на пазара се определя от притежаването от тях и развиването на известна търговска марка в сектора на водещите продукти, като конкуренцията с второстепенни търговски марки или търговски марки-собствен етикет, от друга страна, е ограничена.

154. Накрая, както е ясно от преписката по делото, по време на производството пред Комисията самият ищец подчертава незначителността на търговските марки на VPS в различната от търговската марка Camelia дейност, именно второстепенните търговски марки Blümia и Femina, като заявява, че „търговската марка Femina се разпространява от Schickedanz само в Германия до изключително ограничен обхват от клиентите” и също така, че „като се има предвид положението на Blümia на пазара, отслабването на тази търговска марка ни се струва неминуем” (писмо на ищеца до Комисията от 24 януари 1994 г.).

155. В този контекст, Съдът смята, че посочванията в преамбюла на решението излагат ясно и недвусмислено причините, поради които Комисията приема, че продажбата на търговската марка Camelia на VPS е достатъчна за това концентрацията да бъде обявена, че е в съответствие с общия пазар, без да е необходимо P&G също така да продаде различната от търговската марка Camelia дейност.

156. Що се отнася до възражението, че решението не съдържа никакъв анализ на последиците от придобиването от страна на P&G на различната от търговската марка Camelia дейност на VPS, Съдът отбелязва, че следва от член 2, параграф 2 от Регламент № 4064/89, че от Комисията се изисква да обяви една концентрация в съответствие с общия пазар, когато са удовлетворени две условия: първо, че концентрацията не създава или укрепва едно господстващо положение и, второ, че конкуренцията няма да бъде съществено спъната от създаването или укрепването на подобно положение. Ако не се създаде или укрепи господстващо положение, концентрацията, следователно, трябва да бъде разрешена, без да се налага разглеждането на последиците на концентрацията върху реалната конкуренция (решение по делото TAT, упоменато по-горе, точка 79). Следователно, тъй като в настоящото дело Комисията е дала достатъчно изложение на причините, поради които тя приема, че придобиването от страна на P&G на различната от търговската марка Camelia дейност няма да доведе до създаването на господстващо положение в Германия или укрепването на това положение в Испания, Съдът смята, че не може да бъде вменен никакъв недостатък в изложението на причините на Комисията относно нейната оценка на другите последици от това придобиване на съответните пазари.

157. Що се отнася до твърдението, че Комисията не е отчела надлежно данните във връзка с немския пазар относно търговските марки-собствен етикет, Съдът отбелязва, че ищецът с него се оплаква по същество, че Комисията е подценила пазарният дял на продуктите, произведени от VPS като търговски марки-собствен етикет и, следователно, не е заявила, поради които не ги е взела предвид в съвкупната оценка на пазарните дялове, придобити от P & G след концентрацията.

158. Съдът изтъква, че е ясно от таблицата в точка 187 от Решението, че цифрата от 6.9 %, която, според Комисията, представлява нарастването в пазарния дял на P&G на немския пазар след концентрацията, се отнася единствено до пазарните дялове за второстепенните търговски марки на VPS за дамски превръзки, Blümia и Femina, и не обхваща отделния пазарен дял на продуктите, произведени от VPS като подизпълнител за търговците на дребно, като пазарните дялове на търговските марки-собствен етикет се приемат заедно, за да се оцени конкуренцията, която трябва да понесат търговците на дребно на производители като P&G.

159. Обаче, Съдът смята, че в настоящото дело, липсата на отчитане на специфичния пазарен дял на продукти, изработени от VPS като подизпълнител и продадени под търговска марки с частен етикет в съвкупния пазарен дял на VPS не означава, че изложението на причините е опорочено. Пазарните дялове на тези продукти, по принцип, трябва да се припишат само на тези търговци на дребно, тъй като те ги продават под техни собствени етикети и така се конкурират с продажбите на продукти, продавани под търговските марки на производителите. При тези обстоятелства, като се има предвид вероятното въздействие на подобен фактор върху оценката на реалната мощ, придобита от концентрацията (вж. точки 174 и 175 по-долу), само ако Комисията е заела становището, като се има предвид придобитата по време на производството информация, че VPS произвежда голям дял от тези продукти на немския пазар, че Комисията трябва да е обяснила защо този пазарен дял не е бил взет предвид при оценката на положението, придобито от P&G. Тъй като, в настоящото дело, Комисията приема, че този специфичен пазарен дял на VPS е бил незначителен, решението не може да се разглежда като опорочено от недостатък в изложението на причините, на които то се основава. Въпросът дали, както твърди ищецът, Комисията при все това и подценила пазарния дял на продуктите на VPS, продавани под търговска марки от собствен етикет, се отнася до съществуването на оспореното решение, а не възприетото мотивиране.

160. Във всеки случай, Съдът намира, че, както е видно от настоящото дело, ищецът е бил напълно способен да оспори действителността на материалната оценка на Комисията на пазарните дялове на продуктите на VPS, продадени в съответствие с търговските марки-собствен етикет и, съответно, положението, придобито от P&G, като следствие от концентрацията.

161. Следва, че искът, с който се твърди недостатък в изложението на съображения от решението трябва да се отхвърли.

Шестия иск: явни грешки при оценката

162. Този иск е разделен на три части. В първата част ищецът твърди, че Комисията неправилно е оценила последиците от придобиваните от страна на P&G на различната от търговската марка Camelia дейност на VPS на немския пазар за дамски превръзки. Във втората и третата части, той твърди, че Комисията не е правилно определила въздействието на разрешената сделка спрямо пазара на домакинските хигиенни хартиени продукти и на пазара за бебешки пелени. От това той прави заключение, че решението трябва да бъде отменено поради нарушение на договора и Регламент № 4064/89, по-специално членове 2 и 8 от него.

Първа част: неправилна оценка на последиците от придобиването на VPS's различната от търговската марка Camelia дейност на пазара за дамски превръзки

- Доводи на страните

163. Ищецът твърди, че концентрацията води до укрепването на господстващото положение на P&G на немския пазар за дамски превръзки, така че решението трябва да бъде отменено поради нарушение на член 2, параграфи 1 и 3 и член 8 от Регламент № 4064/89.

164. Първо, той твърди, че Комисията подценява важността на различната от търговската марка Camelia дейност на VPS и, съответно, положението, придобито от P&G на немския пазар за дамски превръзки като следствие от концентрацията, тъй като тя не е взела предвид специфичния пазарен дял на произвежданите от VPS продукти и продавани в съответствие със собствен етикет търговска марки. Според ищеца, делът на VPS в сектор продукти собствен етикет е 60 %. Тази стойност се потвърждава от предоставената от Комисията информация в хода на настоящото дело, от която изглежда, че пазарният дял на продуктите на VPS, които се продават под собствен етикети съставлява 8, 2 % по стойност и 13 % по обем на съвкупния немски пазар за дамски превръзки през 1993 г., които, следователно, трябва да се прибавят към пазарния дял от 43, 2 % (по стойност), който се приписва на P&G след концентрацията. Нещо повече, в отговор на твърдението, че търговската марка Femina е продадена от VPS и не трябва да се взема предвид, ищецът заявява, че такава продажба е могло да бъде извършена едва след оспореното решение, тъй като P&G е получил разрешение да я запази. Обаче, оценката на действителността на оспореното решение трябва да вземе предвид само икономическото положение и наличните задължения към датата, на която то е прието, а не събития след тази дата.

165. Ищецът смята, второ, че като изисква да бъде продавана само търговската марка Camelia и на съответното предприятие, решението позволява на P&G, вследствие по-специално на голямата продажбена мощ, съхранена във VPS, да предлага на големите търговци на дребно продукти от различната на търговската марка Camelia дейност и продукти от търговската марка Always в замяна на продукти, продавани под търговската марка Camelia. Нещо повече, придобиването на различната от търговската с марка Camelia дейност на VPS позволява на P&G да

наложи пълен набор от женски хигиенни продукти и същевременно намалява възможността един ново навлизащ оператор да може да наложи своите продукти на големите търговци на дребно. Накрая, като допуска разделянето на търговията на VPS с женски хигиенни продукти, Комисията насърчава отслабването на търговската марка Camelia и по този начин - на конкуренцията с P&G.

166. Комисията смята, че възражението на ищеца е напълно необоснована, поради това, че той твърди, че е налице укрепване на едно господстващо положение, но не показва в какво отношение оценката на Комисията, че придобиването на VPS от страна на P&G не поражда създаването на господстващо положение на немския пазар, е неправилно (решение по делото TAT, упоменато по-горе).

167. Във всеки случай, придобиването от страна на P&G на различната от търговска марка Camelia дейност на VPS не води до създаването на господстващо положение. Търговската марка Femina, накрая, е продадена на една трета страна, така че различната от търговската марка Camelia дейност, която в действителност е придобита, а именно продуктите марка Blümia и продуктите, произвеждани от VPS и продавани под собствени-етикети, съставлява пазарен дял от само 2 % до 3 % и се отнася до по-нискокачествените продукти, които не се конкурират пряко с продуктите, продавани под известни търговски марки като Always и Camelia. В отговор на твърдението, че VPS притежава 60 % дял от сектора за търговски марки-собствен етикет в Германия, Комисията заявява, че, според статистиката, изпратена на 14 февруари 1994 г., различните от продуктите с марка Camelia продукти на VPS, представляват 13 % на немския пазар по обем и 8, 2 % по стойност през 1993 г. В отговор на писмените въпроси, поставени от Съда, Комисията обяснява, въз основа на упоменатата по-горе статистика, че тази цифра не се отнася само до пазарния дял на продуктите на VPS, продавани под собствени етикети, като делът на последните се оценява на около 1, 3 % от немския пазар.

168. Освен това, Комисията твърди, че подобен преход от продукти, продавани под водещи търговски марки към продукти, продавани под търговски марки-собствен етикет или второстепенни търговска марки е доста малко вероятен, с оглед на желанието на големите търговци на дребно да засилят конкуренцията между производителите, за да поддържат политика на много ниски маржове. Следователно, големите търговци на дребно биха придобили доставки от други производители, ако P&G е целяло да придобие преимущество от благоприятното положение на неговата търговска марка Always чрез повишаване на неговите цени.

169. P&G твърди, че по време на административното производство ищецът е подчертал факта, че задължението да продаде различната от търговска марка Camelia дейност би имал незначително въздействие спрямо конкуренцията. P&G добавя, че във всеки случай то не е запазило никоя друга търговска марка, различна от марката Camelia.

- Заключение на Съда

170. Съдът отбелязва, преди всичко, че, независимо че ищецът твърди, че въпросната концентрация би могла да укрепи господстващото положение на P&G на немския пазар за дамски превръзки, докато Комисията прави заключение в решението, че не би било създадено едно господстващо положение на този пазар, ищецът това твърди, най-малкото по подразбиране, че Комисията е допуснала грешка при преценката при достигането до това заключение; следователно, не може да се възпрепятства оспорването от страна на ищеца на законността от решението на Комисията в тази връзка (вж. решението по делото TAT, упоменато по-горе, точка 86).

171. Член 2, параграф 2 от Регламент № 4064/89 предвижда, както следва: „Една концентрация, която не създава или укрепва едно господстващо положение, вследствие на което ефективната конкуренция би била ефективно възпрепятствана в общия пазар или в съществена негова част, ще се признава в съответствие с общия пазар”. От друга страна, в съответствие с член 2, параграф 3, концентрации, които създават или укрепват подобно положение трябва да се признаят за несъвместими с общия пазар. По силата на член 2, параграф 1 от Регламента се изисква от Комисията да вземе предвид по-специално пазарното положение на засегнатите предприятия и техния достъп до пазарите.

172. В настоящото дело, ищецът твърди, че Комисията е допуснала грешка при решението, както що се отнася до оценката, с оглед на пазарните дялове, на положението на различната от търговската марка Camelia дейност на VPS на немския пазар за дамски превръзки и що се отнася до привилегирования достъп до големите търговци на дребно, предоставен на P&G като следствие от придобиването на тази дейност и – твърдяно обратното – въздействие от отделянето на търговската марка Camelia на VPS от нейния различен от търговската марка Camelia дейност.

173. Що се отнася до, първо, възражението, че пазарните дялове на различната от търговската марка Camelia дейност са подценени, фактът, че една или всички от дейностите с други търговски марки, различни от търговска марка Camelia впоследствие са продадени на трети страни след приемането на решението, с което се разрешава на P&G да придобие цялата тази дейност, не може да се вземе предвид от Съда, тъй като е установено право, че законността на едно решение трябва да се оценява въз основа на елементите, които са налице към момента на неговото приемане (вж., по-специално, по дело SNCF и British Railways/Комисия, упоменато по-горе, точка 48). Следователно, трябва да се определи дали, както твърди ищецът, Комисията е допуснала грешка при преценката като заема становището в решението, че P&G ще повиши своя пазарен дял с 6, 9 % по стойност, цифра – съответстваща единствено на пазарните дялове на второстепенните търговска марки на VPS, Blümia и Femina, без да взема предвид специфичния пазарен дял на продуктите, произведени от VPS от името на търговците на дребно.

174. Съдът смята, че самата невъзможност да се вземе предвид подобен пазарен дял, сам по себе си не е такъв, че да показва, че Комисията е допуснала грешка при преценката относно оценката на пазарното положение на VPS. Когато оценява пазарната сила на едно предприятие, което е страна по една концентрация, пазарните дялове на продуктите, които тя произвежда като подизпълнител за търговците на дребно, които препродават тези продукти под техни собствени етикети, не може, по принцип, да се отдаде, изцяло или отчасти, на държания от това предприятие пазарен дял във връзка със сходни продукти, които то продава под своя собствена търговска марка. Тъй като търговците на дребно продават тези продукти под техни собствени етикети, за да се конкурира с продуктите, продавани под търговските марки на производителите, пазарният дял, който те притежават като следствие от тези продажби, следователно, като общо правило, трябва да им се припише за целите на оценката на конкуренцията, на които са подложени производителите на първокласни и второстепенни търговски марки.

175. Несъмнено ако, както съдържа твърдения за ищеца, в момента на приемането на решението VPS произвежда около 60 % от продаваните в Германия продукти под собствени етикети, вземането предвид на дела на този дял на производство в този случай би довело до подценяване на реалната мощ на VPS на пазара и следователно на положението, придобито от P&G като следствие от концентрацията. В такъв случай, фактът, че VPS е основният източник на доставки за търговците на дребно във връзка с продуктите, които те продават под техни собствени етикети, би могъл да предостави на P&G, като следствие от придобиването на различната търговска марка Camelia дейност, привилегирован достъп до основните търговци на дребно и да му помогне да провежда, във връзка с търговците на дребно, търговска политика, която поставя доставянето на тези продукти под условието на преференциалната покупка на дамски превръзки под своята първокласна търговска марка.

176. Обаче, по време на производството пред Съда, Комисията доказва в изискуемата правна форма, въз основа на изпратената Ж от страна на P&G на 14 февруари 1994 г. в хода на нейното разглеждане на уведомлението за плана за концентрацията, ниския пазарен дял на продукти, произведени от VPS и които се продават под собствени етикети. Според тази статистика, пазарният дял на съвкупния различен от търговска марка Camelia дейност на VPS, включително продуктите, които се продават под собствени етикети, съставлява 8, 2 % (по стойност) на немския пазар за превръзки през 1993 г., иначе казано, пазарен дял, единствено за продукти на VPS, които се продават под частни етикети, от просто 1, 3 % (по стойност) (8, 2 % по-малко 6, 9 %). Нещо повече, като се има предвид фактът, че според решението и неоспорените забележки на Комисията, пазарният дял на всички търговски марки-собствен етикет е приблизително 12, 5 % (по стойност), следва, че делът на VPS в производството на превръзки, които се продават под търговски марки-собствен етикет съставлява само около 10 %.

177. Тъй като, обратното на твърденията на ищеца във връзка с конкретния пазарен дял на продукти VPS, които се продават под търговски марки-частен етикет, не са

подкрепени от каквито и да е доказателства или от някакви цифри, които да оспорят верността на оценката на Комисията, твърдението, че пазарният дял на различната от търговска марка Camelia дейност е подценен, трябва да се отхвърли (вж., например, по дело T-30/89 Hilti/Комисия, Resueil, стр. II-1439, точка 89).

178. Що се отнася до, второ, възражението, че е налице грешка в оценката относно привилегирования достъп до основните търговци на дребно, който трябва да се предостави на P&G като следствие от концентрацията, Съдът смята, че, при обстоятелствата на настоящото дело, този довод не е такъв, че да покаже, че действието на концентрацията е да се създаде господстващо положение на съответния пазар. По този начин, като се имат предвид малките пазарни дялове на второстепенните търговски марки на VPS - Blümia и Femina - и на продуктите, които се произвеждат от VPS за сметка на търговците на дребно, простото твърдение, че P&G, като следствие от тяхното придобиване, би разполагал с правомощието да предотврати достъпа на конкурентите до основните търговци на дребно, не изглежда, че е добре обоснован. Нещо повече, ищецът не е привел никакви доказателства в подкрепа на твърдението, че P&G може да предложи на търговците на дребно замената на различните от тези с марка Camelia продукти с продукти с марката Camelia, докато Комисията е посочила, по-специално, в решението, че пазарът за дамски превръзки се характеризира с лоялност към търговската марка на потребителите, по-специално в сектора на първокласните продукти (точки 97 и 125 от Решението). Следва, че това възражение трябва да се отхвърли, също както и аргумента, което е чисто предположение - че Комисията е насърчила бъдещото отслабване на търговската марка Camelia чрез разрешаването на разделянето на дейностите на VPS.

179. При липсата на всякакви убедителни доказателства, приведени от ищеца в подкрепа на неговите твърдения, Съдът смята, че, с оглед на особеностите на съответния пазар и пазарния дял на двата основни конкуренти на P&G в сектора на първокласните търговски марки, Комисията, следователно, е оправомощена да заеме становището, че един пазарен дял от 43, 2 % не води до заключението, че би се създавало господстващо положение (вж., по аналогия, по дело 27/76 United Brands /Комисия, Resueil, стр. 207, точки 108 и 109), и че няма нужда тя повече да разглежда допълнителните последици на концентрацията спрямо конкуренцията (вж. решението по TAT, упоменато по-горе, точка 79).

180. При тези обстоятелства, първата част от иска трябва да се отхвърли.

Втора част: неправилна оценка на последиците от концентрацията върху пазара с домакински хигиенни хартиени продукти

- Доводи на страните

181. Ищецът се оплаква, че, при анализа на последиците от концентрацията спрямо пазара на хартиените продукти, Комисията не е взела предвид положението на P&G в Съединените щати и промяната в нейните финансови възможности като

следствие от продажбата на марката Camelia. Според ищеца, придобиването на VPS, чиито пазарни дялове в Германия са между 15 и 20 %, предоставя на P&G възможността да навлезе на Европейския пазар и да повиши своите пазарни дялове като следствие от своите финансови ресурси и водещо положение на северноамериканския пазар. Нещо повече, изоставянето на плана за покупката на марката Camelia подпомага P&G да се обърне към финансовите средства, които първоначално са били отделени за това. Като не е направила подобен анализ, Комисията е нарушила член 2, параграфи 1 и 3 и член 8 от Регламент № 4064/89.

182. Комисията смята, че ищецът просто критикува твърдяното невземане предвид на някои фактори, но не показва, че ако Комисията ги е взела предвид, резултатът би бил обратен или да доказва, че анализът на Комисията е неправилен. Освен това, в решението тя разглежда въздействието на навлизането на P&G на европейския пазар, но заема становището, че не са налице сериозни съмнения, като се има предвид пазарния дял на VPS, отсъствието на P&G от този пазар в Европа и особеностите на пазара, като наличието на силни конкуренти, растежа на пазара и значението на търговските марки-собствен етикет. Що се отнася до твърдението, което се основава на оттеглянето на P&G от покупката на марката Camelia, Комисията смята, че, като се имат предвид финансовите средства на P&G като цяло, продажбата на марката Camelia не може да окаже пряко въздействие върху разходите на P&G на пазара на домакинските хигиенни хартиени продукти.

183. P&G заявява, че в точка 13 от Решението, Комисията взема предвид потенциалното въздействие на европейския на положението на P&G на пазара на домакинските хигиенни хартиени продукти в Съединените щати и Канада и че тя е установила, че няма припокриване между дейностите на VPS и P&G. Във всеки случай, пазарните дялове, придобити от P&G като следствие от концентрацията са приблизително 4 % и следователно не могат да породят никакви съмнения относно съответствието на концентрацията с общия пазар.

- Заключение на Съда

184. Съдът отбелязва, че в настоящото дело ищецът се позовава на невземането предвид от страна на Комисията на твърдените последици от концентрацията върху сектора на хартиените продукти, но не показва в какво отношение въпросната концентрация би довела до създаването на господстващо положение на съответните пазари в този сектор. Ищецът не оспорва фактът, установен в решението (вж. точка 47 упомената по-горе), че P&G не е активен в Европа в този сектор по времето, когато концентрацията е съобщена, така че въпросната концентрация не поражда нарастване на пазарните дялове на засегнатите предприятия. Нещо повече, не се твърди, че Комисията е извършила грешка при оценката при установяването, че конкурентите и собствените етикети оказват значима роля в този сектор и при заемането на становището, че, като се имат предвид тези фактори, дори при най-тясното възможно определяне на пазара, именно немския пазар за хартиени кърпички, на който VPS притежава пазарен дял от между 35 и 40 %, концентрацията не поражда никакви сериозни съмнения що се

отнася до нейното съответствие с общия пазар. Ако не се създаде или укрепи господстващо положение, една концентрация трябва да бъде разрешена и не е необходимо да се разглеждат неговите вероятни последици спрямо реалната конкуренция (вж. решението по дело ТАТ, упоменато по-горе, точка 79). При тези обстоятелства, Съдът смята, че ищецът не може да оспорва законността на анализа на Комисията във връзка с последиците от концентрацията за хартиените продукти.

185. Във всеки случай, заключението на Комисията, че концентрацията не поражда сериозни съмнения относно нейното съответствие с общия пазар във връзка с тези продукти по никакъв начин не се отслабва от твърденията на ищеца. Дори ако се предположи, че финансовите средства на P&G и неговото положение на северноамериканския пазар го подпомагат да повиши пазарните дялове на VPS, което е самата цел на подобна концентрация, остава факта, че ищецът не разкрива в какво отношение подобни обстоятелства биха накарали Комисията да забрани въпросната концентрация, когато не би имало създаване или укрепване на господстващо положение на пазарите, които Комисията приема за релевантни (вж. решението по делото ТАТ, упоменато по-горе, точка 87).

186. Следва, че втората част от иска трябва да се отхвърли.

Трета част: погрешна оценка на последиците от концентрацията на пазара за бебешки пелени

- Доводи на страните

187. Ищецът се оплаква, че Комисията не е анализирала последиците от продажбата спрямо трети страни на търговията с „бебешки пелени” на VPS в Германия и в Испания и, съответно, че тя не е предприела мерки да поддържа конкуренцията с P&G, което вече е доминиращо на тези пазари. Що се отнася, по-специално, до немския пазар, Комисията не е упражнила никакъв контрол във връзка с качествата на купувача на дейността на VPS, така че при избора на един оператор, който не разполага с финансовите и търговски средства да остане постоянно на пазара за търговски марки за производители, P&G е в положение да премахне продуктите на VPS, които се конкурират с продуктите Pampers. Ищецът прави заключение, че, ако изчезнат продуктите VPS, P&G, който притежава 51 % от пазара, би притежавало господстващо положение срещу конкурентите, които разполагат с пазарни дялове в порядъка на 9 и 5 %. Като се имат предвид тези фактори, Комисията би трябвало да се противопоставила срещу тази продажба или поне да е поставила P&G под задължения във връзка с качествата на купувача на тази дейност, за да позволи да се запази конкуренцията между продуктите на VPS и продуктите, които се продават от P&G. При липсата на подобни мерки, решението противоречи на член 2, параграфи 1 и 3 и член 8 от Регламент № 4064/89.

188. Комисията твърди, че критиките и предположенията, изложени от ищеца не показват, че придобиването на VPS от страна на P&G е довело до създаването или укрепването на едно господстващо положение, така че това възражение не е

ефективно (решение по дело TAT, упоменато по-горе). Във всеки случай, тъй като P&G не е придобило контрол над дейността на VPS с „бебешки пелени“, тази дейност не се обхваща от концентрацията и следователно Комисията няма правомощие да наложи ограничения що се отнася до третата страна, която е избрана да придобие тази дейност.

189. P&G приема твърденията на Комисията и смята, че Комисията би надвишила своите правомощия, ако е била разширила своето правомощие за контрол спрямо продажбата от P&G на дейността с „бебешки пелени“ на VPS, тъй като P&G никога не е получила контрол над това дружество.

- Заключение на Съда

190. Съдът отбелязва, че, както е видно от решението и неоспорените забележки на Комисията, страните по въпросната концентрация ясно възнамеряват да изключат търговията на VPS във връзка с детските хигиенни стоки, с други думи - бебешки пелени, от предмета на концентрацията, тъй като тази дейност е предназначена да бъде продадена на една трета страна едновременно с разрешаването на концентрацията. В съответствие със споразуменията за придобиване, съобщени на Комисията, тази дейност трябва да се отдели от VPS и да се прехвърли на един попечител, който вече е определен към момента на уведомлението, с мандат да гарантира неговата продажба на една трета страна в рамките на един кратък период от време след завършването на придобиването на VPS от страна на P&G (точки 5 и 6 от Решението). Следователно, тъй като няма трайно и реално прехвърляне на контрол над тази дейност на P&G, дейността не е обхваната от плана за концентрацията, предоставен на Комисията за разглеждане. Следва, че, тъй като не е налице концентрация, която би могла да доведе до създаването на господстващо положение или до укрепването на подобно положение на немския и испанския пазари за бебешки пелени, не е открито пред ищеца да се оплаква, че Комисията не е приела положение във връзка с избора - който ищецът твърди, че уврежда поддържането на ефективна конкуренция - на третата страна, която е реално определена за придобие тази дейност на VPS, тъй като Комисията не разполага с правомощие да стори това в съответствие с Регламент № 4064/89.

191. Поради същите съображения, твърдението, че, в съответствие с член 8, параграф 2 от Регламент № 4064/89, Комисията най-малкото е трябвало да наложи задължения във връзка с качествата на купувача на тази дейност, не е ефективно. Нещо повече, в тази връзка трябва да се отбележи, че Съдът не може, в контекста на едно производство за отмяна, да замести своята преценка с тази на Комисията и да се произнесе по въпроса дали Комисията трябва, в съответствие с този член, да е прикрепил условия или задължения към своето решение, особено тъй като въпросната разпоредба се отнася до разглеждането по същество на съответствието на предложената концентрация с общия пазар след започването на производството в съответствие с член 6, параграф 1, буква в) от Регламент № 4064/89 (вж. решението по делото Dan Air, упоменато по-горе, точка 113).

192. Съответно, третата част от иска, твърдяща невъзможност на Комисията да анализира последиците от концентрацията във връзка с пазарите за бебешки пелени, трябва да се отхвърли.

193. От всичко предходно следва, че исковата молба трябва да се отхвърли.

По съдебните разноси

194. В съответствие с член 87, параграф 2 от Процедурния правилник, трябва да се нареди на изгубилата по делото страна за заплати разноските, ако това е било поискано в иска на спечелилата страна. Тъй като ищецът е изгубил делото, а Комисията и P&G са поискали заплащането на разноските, трябва да му се нареди да заплати разноските.

,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (Втори разширен състав), реши:

1. Отхвърля исковата молба;

2. Нареща на ищеца да заплати разноските, включително разноските, понесени от встъпилата страна, P&G.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 27 ноември 1997 година.

Подписи